3 Seiten in deutscher Sprache

Stindardul

Anul XI, Nr. 78/79, 31 Ianuarie 1964 | Versandort München; Redaktion: 8031 Eichenau bei München | Einzelpreis 60 Pfg.

Unde vrem să ajungem

Nu negăm importanța legilor pentru menținerea ordinei publice în condițiunile vieții normale; constatăm numai că legile sunt în esența lor codificări ale unor raporturi naturale, care în timp și după o anumită procedură devin norme obligatorii de conducere — spre binele colectivității. Aceste norme, scrise sau nescrise, nu sunt imanente. Ele variază dela rasă la rasă, dela un loc la altul, dela epocă la epocă. Există legi bune, după cum există legi rele; unele aduc prosperitate, altele ruină.

Dreptul însuși, nu e un **deus ex machina,** dincolo de orice realitate politico-socială.

Considerăm deci, că atunci când se invocă argumente juridice pentru eludarea răspunderilor unor oameni care au luat inițiative politice într'un moment istoric crucial, se încearcă să se excamoteze realitatea făcându-se apel la imaginea ei deformată. Un act politic, care declanșază prefaceri profunde, radicale, în speță un salt mortal în necunoscut, nu poate fi încadrat în paragrafe juridice obișnuite. Asemenea acte, generatoare de norme juridice noi, nu pot fi judecate decât în perspectiva rezultatelor, favorabile sau dezastruoase pentru colectivitatea respectivă. Altfel, după paragraful invocat, actul politic va apărea, ca și cum ar fi privit prin lentile colorate, alb sau negru, dar această aparență nu are nicio legătură cu valoarea lui intrinsecă de act politic.

Sprijinindu-se pe texte, alese cu grije, un avocat abil poate obține achitarea unui criminal notoriu. Crima însă va rămâne: victima va continua să doarmă somnul de veci sub pământ. Jonglând cu tot felul de sofisme juridice, specialiștii în materie pot prezenta opiniei publice actul dela 23 August 1944 ca o inițiativă isteață, juridic ireproșabilă, aceasta nu va modifica cu nimic dezastrul pe care suszisul act l-a abătut asupra României; nu va ușura câtuși de puțin suferințele inefabile ale Poporului Român ...

Speculațiile în abstract, le lăsăm deci altora. Pentru noi, dreptul la viață al unui om e mai important decât un aliniat de cod; iar dreptul la viață liberă al Poporului Român cântărește mai greu decât toate manualele de drept internațional. Omenirea sufocă sub greutatea textelor care îi garantează existența. Idolatrie a cuvântului scris! ...

Noi, cei dela Stindardul, nu suntem obsedați de reprezentarea grafică a lumii. Într'o epocă în care justiția e formalitate, politica — normă, literatura — formă, noi preferăm să comparăm: ceea ce se spune că s'a făcut cu ceea ce s'a făcut, ceea ce se pretinde că se face cu ceea ce se face.

Acest fel de a proceda nu e pe placul tuturora, dar e singura metodă de cunoaștere a valorii actelor politice. Cei vizați, deocamdată tac chitic, cei care se simt vizați dau semne de nerăbdare; în timp ce „intelectualii" sunt pur și simplu indignați. Nu pentrucă în stabilirea răspunderilor am lăsat să vorbească fapte și documente; nu pentrucă am arătat usurința cu care ei, „intelectualii", părăsesc crezuri și oferă servicii, plătite, celor responsabili de dezastru Țării. Nu pentru fond. O, nu. Pentru formă. Atât de indignați, că în critica formei n'aduc decât argumente ... „juridice". Cu formule de izbeliște, „guvern de responsabilitate ministerială" și alte asemenea năstrușnicii, se străduesc să-i justifice „juridic" pe cei pe care până mai ieri îi condamnau liric. Ar fi interesant să se contabilizeze odată polivalențele culturalilor, punându-se pe o coloană vorbele, pe alta faptele ...

Dar să revenim la formă. Ce ni se reproșază? Cică am întrebuințat epitete tari. Se pare că puteam spune aceleași lucruri cu alte cuvinte. Ne permitem să nu fim de acord. Sunt anumite situații în care lucrurile trebue numite pe nume: tâlharul — tâlhar, măgarul — măgar. Uneori eufemismul e expresiv, alteori întrebuințarea lui deformează adevărul până la desfigurare. Stabilirea obiectivă a răspunderilor într'o situație gravă nu permite figuri de stil. Când un organ e cangrenat, nu întrebuințezi pomada eufemismului, ci bisturiul chirurgului, spunea în esență Eminescu, care desigur nu era un „intelectual", deoarece nu-și închiria pana celor din față pentru a servi în proză moravurile politice pe care le denunța în poezie.

Am arătat cu altă ocazie cum, printr'un artificiu stilistic, scribii „comitetului național" prezentau ziua de 23 August ca o sărbătoare națională. Până anul acesta, în calendarul lor sta scris, alături de Bătălia dela Mărășești: „23 August 1944 — Regele Mihai readuce România în rândul Aliaților firești." Iată un exemplu tipic de cultivare a ambiguității pentru escamotarea adevărului. Cine sunt „aliații firești"? La 23 August 1944, Țara a fost predată Rușilor, dar aceștia nu sunt aliații nostrii firești; iar dacă prin „aliații firești" se înțelege „democrațiile occidentale", se găsește România în rândul acestora? Și ce fel de „aliați firești" sunt aceia care se dezinteresează complet de situația dramatică în care se găsește Poporul Român? De aceste neajunsuri se pare că și-au dat seama și făuritorii actului de înaltă trădare, deoarece în calendarul pe 1964 citim: „23 August 1944 — **Regele Mihai proclamă intrarea Româniiei în tabăra Aliaților."** Trebue să recunoaștem că, deși nu se indică precis numele „Aliaților", formula întrebuințată e mult mai aproape de adevăr. Evident. La 23 August 1944, fostul Rege Mihai determină, printr'o lovitură de Stat, trecerea României în tabara Aliaților care luptau contra ei, pentru distrugerea Statului și aservirea definitivă a Poporului Român. Winston Churchill a avut cinstea sau cinismul să o recunoască explicit, fără figuri de stil, fapt pentru care îi suntem recunoscători. Inutil să ne extindem.

Iată deci, Domnilor „Intelectuali", că atunci când noi vorbim de actul de înaltă trădare, comis de Mihai și de clica de politicieni perverși din jurul lui, noi nu facem decât să rostim răspicat un adevăr pe care alții n'au curajul să-l pronunțe decât pe jumătate. Ne pare rău că, fără să fim stiliști, trebue să vă spunem un lucru elementar: în măsura în care reproduce fidel realitatea, cuvântul nu e tare și nici injurios. Căci, din două una: ori se denunță acțiunea responsabililor de dezastrul Țării și se stabiliște adevărul istoric ori se menajază responsabilii și se sacrifică adevărul. Din această dilemă nu se poate ieși, prin nicio întortochiere stilistică.

Există un timp de discuție și există un timp **de afirmare,** să nu se supere culturalii, **brutală;** și vai de cel care lovește când trebue să discute și discută când trebue să lovească. O spunem ca să se știe: cultivarea echivocului, atunci când sunt în discuție drepturile imprescriptibile ale Poporului Român, nu este în stilul acestui jurnal. Cu riscul de-a fi considerați retrograzi, noi nu ne însușim cuvintele stâlcite și frazeologia progresistă, cu ajutorul cărora unul afirmă ceva, altul înțelege altceva și nimeni nu pricepe nimic. Frazele sunătoare, stereotipe, după care nu se ascunde decât o totală lipsă de simțire și sinceritate, sunt, așa cum se exprima odată cineva, simplă limonadă estetizantă.

Atât despre formă. Dacă se va simți nevoea vom reveni.

Și acum fondul. După epuizarea argumentelor „juridice" arhitrâmbițate, ni se pune o întrebare pe care o găsim cel puțin curioasă: Unde vrem să ajungem.

Să nu ne fi exprimat oare suficient de clar? Vom fi și mai preciși.

Vrem ca adevărul istoric să fie restabilit; ca lupta de avangardă a României să fie recunoscută drept ceea ce a fost: contribuție la apărărea civilizației creștine, grav amenințată de expansiunea comunismului ateu.

Vrem să se stabilească răspunderile, pentru ca responsabilii de dezastrul Țării să-și primească pedeapsa justă, spre a fi exemplu generațiilor viitoare.

Vrem ca refugiații români să nu se mai preteze la rolul de unelte plătite în serviciul unor organizații care urmăresc scopuri ascunse, în flagrantă contradicție cu interesele legitime ale Poporului Român.

Vrem ca Exilul Românesc să-și îndeplinească curajos și demn misiunea istorică pe care o are.

Vrem ca România să nu mai fie considerată ca o proprietate particulară, iar Românii să nu mai fie tratați ca niște slugi ale veneticilor.

Asta vrem. **STINDARDUL**

Colonelul Dumitru Alexandrescu, ultimul comandant al Regimentului 5 Dorobanți „Vlașca", din 1954 și până la 25 ianuarie 1964 președinte al Asociației Românilor din Bavaria și din Germania de Sud.

Am 22. Januar 1964 verstarb in München Oberst a. D. Dumitru ALEXANDRESCU, Präsident der Vereinigung der Rumänen in Bayern und Süddeutschland. Oberst Alexandrescu war der letzte Kommandeur des rumänischen Infanterie-Regiments 5, das bis zum Schluß an der Seite der Deutschen gekämpft hat.

COLONELUL D. ALEXANDRESCU

(11. 2. 1894—22. 1. 1964)

In armata noastră, vorbim de cea de ieri, căci cea de azi nu-i a noastră, ci a „partidului" și a Sovietelor, n'au fost decât trei ofițeri care să fi urcat treptele ierarhiei militare, dela sublocotenent și până la colonel, în aceiași unitate. Unul din acești trei ofițerti era Colonelul Alexandrescu Dumitru, ultimul comandant al Regimentului 5 Dorobanți „Vlașca". Nimic nu ilustrează mai mult modestia, dar și tenacitatea, statornicia și dragostea camaraderească de care a dat dovadă Colonelul Alexandrescu decât acest fapt.

Născut la 11 februarie 1894 în județul Ilfov, la Crețești în apropiere de Vidra, cu studii făcute la „Șincai" și „Matei Basarab" în București, el era deci străin de județul Vlașca și de orașul Giurgiu. Inălțat la gradul de sublocotenent la 30 iunie 1916, Alexandrescu este repartizat Regimentului 5 „Vlașca", unitate în care, cu un an înainte, își făcuse stagiul ca elev-plotonier. După 6 săptămâni, România intra în război. Prima mare operațiune la care participă Sublocotenentul Alexandrescu Dumitru este aceea dela Flămânda. Alături de camarazii lor din Regimentul 20 Teleorman, ostașii din Regimentul 5 Vlașca trec primii Dunărea. După renunțarea la această acțiune ofensivă și după ce aceleași două regimente acoperă evacuarea capului de pod constituit pe malul bulgăresc, Sublocotenentul Alexandrescu participă la luptele dela Brașov și dela Predeal. Pentru unitățile românești urmează apoi retragerea. Decimate în Moldova de tifosul exantematic, de febră recurentă și de alte molime, aceste unități se refac totuși, sunt completate cu recruții din contingentele 1917 și 1918, dotate cu armament corespunzător cerințelor din vremea aceea și mai bine încadrate. In vara anului 1917, Locotenentul Alexandrescu este din nou pe front, în prima linie, la Nămoloasa. La sfârșitul războiului, Regimentul 5 Vlașca își reia garnizoana lui de pace, la Giurgiu. Alexandrescu este comandant de companie; în 1920 este înaintat la gradul de căpitan. Urmează 21 de ani de viață liniștită, cu instrucția recruților, școală de cadre, teorie,

(urmare în pag. 4)

Gânduri pentru Anul 1964

de Căpitan C. STOICĂNESCU

Anii care trec, ducând cu ei iluziile celor care au crezut în posibilitatea liberării țărilor cotropite de comunism printr'o intervenție externă, reduc simțitor numărul rezistenților de pripas: cei care voiau să intre în Istorie pe furgoane americane s'au volatilizat.

Increderea lor naivă în „Marile Democrații Occidentale", nedumerirea în fața unor evenimente pe care nu le-au înțeles, dezorientarea, descurajarea, desnădejdea sinceră sau simulată, definesc diagrama evoluției lor politice; părăsirea luptei și disolvarea în noul mediu e concluzia logică a unei eronate aprecieri a contextului politic internațional în cursul și după cel de-al doilea răsboi mondial. Entuziasmul lor, interesat, a înghețat la primul contact cu realitatea.

Reducerea numărului refugiaților politici nu poate să ne bucure; dar nici nu ne întristează peste măsură, în cazul acesta. Cei care ne părăsesc n'au adus alt aport în lupta de eliberare națională decât debusolarea politicardă, dihonie între exilați și vraiște în refugiu, constituind pentru cauza românească o adevărată ipotecă. Plecarea lor nu micșorează întru nimic potențialul de luptă: ceea ce Exilul românesc pierde în cantitate, câștigă în calitate. Nu e deci, așa cum pretinde propaganda comunistă, vorba de o descompunere, ci de o selecție naturală — tot atât de inevitabilă pe cât de necesară. Există o dialectică a evenimentelor, care, obiectiv privind lucrurile, nu ne este deloc defavorabilă. Perioada critică în care intrăm, desvăluind imposturile și sdruncinând convingerile de circumstanță, precipită clarificarea atitudinii refugiaților politici și această clarificare ne va ajuta să o străbatem.

N'avem vocația prezicerilor negre, ci preferăm oportunismului tulbure al rămășitelor politicianismului românesc, scrutarea lucidă a dificultăților. Anul care începe, al douăzecilea dela încălcarea pământului românesc de către jivinele stepelor, va fi un an greu. Imprejurările în care va trebui să ducem lupta — și să o câștigăm —, sunt vitrege. Suntem chemați să dăm glas năzuințelor unui popor, peste chinul și suferința căruia se așterne tot mai greu vălul conspirației tăcerii, — într'o lume intoxicată, abrutizată, plictisită, care asistă la propria-i prăbușire închizând ochii pentru a nu vedea și astupându-și urechile pentru a nu auzi. Avem de înfruntat un inamic viclean, care are în serviciul lui o propagandă insidioasă, perfidă, sprijinită de marea finanță internațională și, ca atare, dispunând de mijloace material practic inepuizabile.

Proectați aceste realități pe fundalul cenușiu al tovărășiei dintre capitalul trusturilor cosmopolite și capitalul de stat sovietic, **pentru o nouă împărțire a lumii în zone de influență și exploatare** — oricare ar fi apele ideologice în care evoluiază, **rechinii aparțin aceleeași familii** —, și veți avea măsura exactă a situației.

Situație disperată? Hotărât, nu. Tot ce putem deduce din această degradare politică, aparent defavorabilă, e că ne apropiem irezistibil de desnodământul final. Experiența ne-a arătat că în greaua și disproporționata luptă în care ne-am angajat, oportuniștii și profitorii dezastrului național nu pot ocupa util niciun loc. Imperativul ceasului de față este ca oamenii de bună credință să-și strângă rândurile. Șansele de succes ale cauzei popoarelor subjugate de comunism rămân intacte. Desnodământul crizei actuale nu depinde de adversar, **ci de fiecare din noi.** Pe ce se bazează această afirmație?

In primul rând, pe credința în triumful adevărului. Noi suntem ferm convinși, că, atât timp cât există oameni în stare să-l pronunțe răspicat și să-l trăiască intens, adevărul nu poate fi înăbușit de propaganda minciunii, orice procedee ar fi întrebuințate, oricâte mijloace materiale are fi puse în acțiune.

Numărul celor care luptă pentru adevăr n'are o importanță hotărâtoare. Adevărul nu e mai puțin adevărat pentrucă e rostit de un număr restrâns de oameni.

Mijloacele materiale nu ipotechează succesul. Ca să răsune în veac și în vecii vecilor,

(urmare în pag. 5)

SCOLII

Se pretinde că: **„E semnificativ că singurii poeţi autentici ai regimului comunist sovietic, Essenin şi Maiakovsky** (sic), **când au luat conştiinţă de acest lucru ucigător de poezie care este pierderea inocenţei poeziei, s'au sinucis. Ei sancţionau aşa dar prin moarte, o viaţă în impas, viaţa lor de poeţi adevăraţi care nu puteau concepe o poezie murdărită de absenţa libertăţii. În moarte ei găseau dimensiunea libertăţii pe care un context istoric le-o refuza. Sinuciderea lui Essenin şi Maiakovsky** (resic) **e marele lor poem fără concesii."**

Ar fi interesant de ştiut unde şi-a cules informaţia — poate la Elsa Triolet ori Nina Gourfinkel — autorul acestor descoperiri şi ce anume a citit din opera celor doi poeţi. Numai scrierile lui V. Majakovskij numără 13 volume în ediţia moscovită (**Polnoe sobranie sočinenij**) şi ultimul tom, publicat în 1961, conţinând corespondenţa aduce argumente solide, însă nu în sprijinul tezelor de mai sus — atât de originale în totala inventivitate ce le caracterizează. Să spicuim dar, căci o lectură intensivă a imensei maculaturi este imposibilă.

În 1920 — deci în perioada „inocenţei" — bufonul Revoluţiei (expresia e a lui Lenin) scria această Artă poetică:

Poet nu poate fi acela
care nu cântă
stelele nemărginite cincinale
de pe imensa boltă a RKP (= PC rus)

În 1924 — „singurul poet autentic" — scria inspirat:

Jos labele de pe China!
Războiul
e fiica imperialismului.

În 1926, plimbându-se prin USA (reporterii dela LIFE n'au amintit faptul) cel care nu concepea „o poezie murdărită de absenţa libertăţii" compune — pe lângă o seamă de pamflete anti-americane — şi un poem, al cărui titlu constitue un stahanovism de eleganţă, inspiraţie şi profunzime. Lapidar şi cristalin se chiamă: **Sifilis.**

În 1928, trecând şi prin Franţa — aşa e „viaţa în impas", turistică — ne mai spune că:

E atât
de greu
în Paris
pentru femeie,
dacă femeia
nu se vinde
ci munceşte!

În 1929 — cu puţin timp înainte de a sfida „contextul istoric" care îi refuza „dimensiunea libertăţii" lăsându-l să se plimbe pe meridiane, proslăvea „Paşaportul sovietic":

Citiţi,
înregistraţi,
sunt cetăţean
al Uniunii Sovietice.

*

În cadrul „acordurilor culturale" Televiziunea franceză a prezentat „O scrisoare pierdută" în emisiunea dela 13 februarie 1963 (ca omagiu Miţei Baston). Sectanţii scriitorului bulevardier de limbă română s'au înfiorat de plăcere inexprimabilă.

Numai că — sfidând Caragialolatria, de ai cărei profeţi furioşi habar n'avea — André Brincourt, cronicarul ziarului «Le Figaro» a îndrăznit să scrie în numărul din 14 feb. 1963, p. 18: «Ce fut en tout cas, pour nous, une très pénible épreuve», — Şi apoi continuă „în această tonalitate de o neaşteptată frivolitate" ba chiar „invectiva se îngroaşe până la delir"... cum scria cutare.

«Dans cette interminable farce, bavarde, pesante, grinçante, hurlante, j'avais l'impression — comme ce malheureux électeur rempli de vin et de probité — d'être perpétuellement secoué par le metteur en scène qui à chaque réplique, à chaque discours, à chaque entrée, à chaque sortie, à chaque pantalonnade me criait dans l'oreille „mais riez donc, vous voyez bien que c'est drôle, nous n'avons rien négligé, vous ne direz pas que cette fois, on n'a pas mis le paquet!"

Et j'entendais alors, la voix de l'auteur, plus insinuante encore me dire „Lorsque la philosophie se hausse jusqu'à la fantaisie pure, elle atteint à une sorte d'extase, vous noterez au passage les intentions cachées: la satire des moeurs électorales..."

Cette comédie légère avait un humour de cent tonnes. Le dialogue était aussi encombrant et gonflé que le ventre des politiciens marrons. Que dire des maquillages outrés, des costumes, des décors! Dans l'esprit de ces responsables, la laideur, le grotesque et l'humour ne formeraient-ils qu'un même mot?»

*

Unde mai pui că nici la Milano cota lui Conu Iancu nu se saltă mai sus. D-ra Anna Colombo — care şi-a luat litcenţa cu o teză tocmai despre I. L. Caragiale şi poate pretinde cu toată modestia că ştie despre ce vorbeşte — scrie în „Paideia" vol. XV (1960) p. 274, referindu-se la o antologie pro-R.P.R. a profesorului G. Petronio: „francamente siamo indotti a pensar male del gusto del curatore, o della letteratura romena, quando ci vediamo propinare «fiori» quali: **Una notte tempestosa** del Caragiale (commediola di scarsissimo valore, di nessuna importanza)."

*

Mai suntem informaţi aiurea că: „Voznessenski vine la Paris şi nu citează ca poeţi preferaţi pe scriitorii de serviciu ai partidului

(urmare în pag. 5)

NEO-ERACLIZII

În 1870, în „Columna lui Traian" B. P. Hasdeu comenta biografiile lui Eraclid Despotul scrise de Johann Sommer şi Antonio-Maria Graziani. Şi o făcea aşa cum numai el ştia să o facă, şuerând din bici august şi lăsând practica reteveiului la berarii literelor române — prezentaţi azi cu ifose şi gălăgie drept „clasici". (Poligrafii care nu cunosc nici valoarea vorbelor ignoră şi adevărul elementar: România n'a avut „clasicism" — ori atunci ne jucăm cu terminologia istoriei literare. Râdeţi noroade- Ion-Luca alături de Corneille iş Racine. Ce mi-e Efimiţa ce mi-e Andromaca?)

E concentrată în acele rânduri cea mai semeaţă filosofie a istoriei. Ieri, ea se adresa plevei levantine care, oarbă, nebună şi ingrată, îşi închipuia că poate înfunda la hazna neamul care din bezna timpului apare condus de juzi şi preoţi:

„Astfel Despot-Vodă nu era după chipul şi asemănarea tuturor principilor: inteligent şi chiar învăţat, el şi-ar fi întărit dinastia pentru multe veacuri pe scaunul marelui Ştefan, să fi voit a face un singur lucru: a deveni Român.

Atâta i-a lipsit, şi atâta l-a dus la peire.

Chemat la domnia Moldovei, mai reală şi mai glorioasă decât sarbedele titluşoare princiare fără pământ, el preferă totuşi a-şi da diferite epitete exotice: marchizul Samosului, baronul Parosului şi aşa mai încolo, — primul pas spre ridicol, dacă nu spre antipatie, în sânul unei naţiuni eminamente democratice.

Iubitor de pompă, care i se părea a fi principalul atribut al suveranităţii, el îsi organizase curtea după norma etichetei germane, cu o mulţime de ober-lachei şi de unter-lachei, în numărul cărora îşi închipuia în deşert că va putea să bage floarea României.

Voind să arate Europei că Moldova era o pădure fără dânsul, el avea aerul a nu şti nimic despre numeroasele şcoale, rămase încă din timpul lui Alexandru-Voda, nu al Lăpuşneanului, ci al celui Bun, lăndându-se cu sgomot în toate părţile: eu am înfiinţat aci o Universitate!

Străin el însuşi, atrăgea în ţară străini peste străini, dându-le în pradă naţiunea română, şi pogorîndu-se uneori până a împărţi cu dânşii impurul rezultat al jafului celui misterios.

Neavând încredere în oştirea română, el se grăbi a-şi improviza sub fel de fel de pretexte o gardă de venetici, înmulţind-o din ce în ce pe furiş, legănat de neghioaba amăgire, că o potaie de mercenari va fi vreodată în stare a birui o naţiune întreagă.

Necunoscând ţara şi neştiind unde să-şi caute un razim, până a reuşi în clădirea superbului edificiu de dictatură, el se aruncase de'ntâi în braţele unei popularităţi democratice, apoi în splendida tabără a boerimii, în fine într'o amalgamă de oameni murdari de toate culorile, cu singura condiţiune de a fi valeţi, şi n'a mai mers mai departe.

Credincioşii lui l-au vândut cei dintâi, crezând să culeagă ei rodurile trădării: poporul însă a fost mai bucuros a primi din nou pe Alexandru-Vodă, carele în prima-i domnie fusese rău numai pentru boieri, dar în cea de a doua s'a arătat călău pentru toţi deopotrivă.

Moartea lui Despot fu oribilă!"

Aceleaşi rânduri le putem azi asvârli în obrazul Neo-Eraclizilor, instalaţi, cred ei, pe vecie în scaunul Muşatinilor şi al Basarabilor. Şi nu ştim care cuvinte să subliniem din acest text pirogravat: floarea României nu poate fi transformată în valeţi (aud CC al UTM?): o potaie de mercenari nu poate birui o naţie întregă (nu-i aşa tristă şi iluzorie Miliţie?)...

Şi nu e întâmplător faptul că Hasdeu, coborîtorul voevodului Ştefan Petriceicu, alături de Eminescu, alt os domnesc (mama sa, o Jurască, descindea din Gheorghe Ştefan, domnul pribeag mort la Stettin), a dat glas de aramă unui trecut de luptă de care nu avem a ne ruşina în faţa nimănui. Când vocea strămoşilor transubtanţiază scrisul în act sacerdotal, lupta politică se face Heruvic. Pudelii de pripas schiaună la pisanii. Ei da, pietrele ce ne străjuesc istoria sunt menhire. Burniţele doar le spală...

Eugen LOZOVAN

CĂRŢILE ROMÂNEŞTI

PAMFIL ŞEICARU. Istoria partidelor naţional, ţărănist şi naţional ţărănist. Vol. II. Madrid, Ed. Carpaţii, 1963. 275 p. cu fot.; D. BACU. Piteşti. Centru de reeducare studenţească. Madrid, Dacoromania, 1963. 201 p.; ION ŢOLESCU. Iconarul. Poezii. Ilustraţii de Petre Suţianu. Madrid, Ed. Carpaţii, 1962. 118 (2) p.

Precum se vede, Madridul este un mare centru cultural... românesc, de unde pornesc în lume năzuinţele noastre de a sbucni la vieaţă. Sunt fapte ce trebuesc puse pe răboj, ca viitorimea să afle strădania unui neam, care a suferit în cursul vieţii lui şi care şi-a meritat o altă soartă. Popor creator, cu însuşiri mari sufleteşti, recunoscute de alte popoare, cu bogăţii care nu i-au aparţinut lui, brav şi cavaler în luptă, credincios, ospitalier şi prietenos în timp de pace, astăzi trăeşte vremuri de apocalips datorită nechibzuinţei incalculabile a politicenilor, cari au încălcat pe oamenii politici cu cari s'ar fi mândrit orice ţară din lume. Dela 1840 până în zilele noastre pot fi număraţi pe degete oamenii politici ai neamului românesc, cari şi-au închinat vieaţa, activitatea şi avutul lor, binelui şi progresului Ţării.

Continuând „Istoria" sa, prin vol. II, dl Pamfil Şeicaru, reuşeşte să ne dea preţioase informaţii documentare ale epocii de după războiul pentru întregire. Analizează clar şi just fuzionarea partidului naţional ardelean cu conservatorii şi N. Iorga. Fatal nu se putea ajunge la o înţelegere. Obiectivul regionalist, cu conservatorismul şi naţionalismul iorghist nu puteau să se'nchege într'un tot temeinic. O mie şi una de raţiuni se opuneau acestui amalgam. Intrigile camarilei condusă de Barbu Ştirbei, adevărată cobe pentru neamul românesc, au torpilat „înţelegerea" partidului, prin soluţii neaşteptate (ca în zilele noastre). Fracţiunea „Chemăriştilor" din partidul naţional în frunte cu V. V. Tilea a găsit soluţia salvatoare şi mai aproape de realitatea politică: fuziunea cu partidul ţărănist.

Caracterizează figura lui I. Mihalache „reprezentant firesc şi adevărat al momentului social", obsedat de ideia creării unui partid ţărănesc încă din 1911, sub influenţa lui Dobrescu-Argeş, un educator şi mare figură impunătoare în lumea dascălilor dela sate. Acesta încă de pe la 1895 propaga ţărănismul sănătos, învăţătorilor şi preoţilor, factorii de seamă ai culturii satelor. (Noi am mai adăogà şi pe P. Ştefănescu-Dobromir, altă distinsă figură ţărănistă dintru început). Ţărănismul, ca doctrină de educaţie a neamului nostru (ţărănesc la origină) a fost cultivat şi ajutat întru realizarea practică a lui şi de ministrul C. Spiru-Haret, matematician de seamă, sociolog cu renume mondial, considerat şeful şcoalei matematice în sociologie, şi, mai presus de toate, cel mai mare educator al Neamului românesc. Nu trebuie să uităm că tranşeiele războiului au fost şcoala minunată unde s'au călit fruntaşii ţărănişti, majoritatea lor, învăţători (ofiţeri de front), luptători alături de fraţii ţărani, soldaţi.

Dl. Şeicaru are ocazie să descrie ţinuta demnă, vrednică, mândră dar înţeleaptă a lui Ion Mihalache, şef al partidului ţărănist, evoluând călduros dela vieaţa familiară, colegială, spre vieaţa politică în care intrâ, vieaţa mocirloasă, plină de ofense, perfidie, „lucrături" şi mai ales, covârşită de un bizantinism înfiorător. Luptătorul Ion Mihalache avea de înfruntat iredutabili ca Brătianu, Averescu, Iuliu Maniu, etc. In cămaşa lui muşceleană, pe care n'a lepădat-o nici la moarte poate, a stat demn şi cinstit, în faţa sutelor de surtucari cari reprezentau mai mult sau mai puţin, idealurile alegătorilor Ţării.

Un moment s'a fost gândit la o fuzionare a ţărăniştilor cu partidul liberal, dar s'a văzut imediat imposibilitatea concepţiilor partidare.

Autorul descrie cu pană scânteietoare topirea destinelor celor două partide cari vor durà până la sfârşitul vieţii politice din România şi, mai ales, cum a predominat tendinţele burgheze asupra ideologiei ţărăniste (V. Madgearu, crescut la şc. economică germanâ întărea predominarea industrialismului şi comerţului, asupra problemelor agricole ţărăniste).

Naţional-ţărăniştii au avut cel mai înalt moment în Noemvrie 1928, când dominau ţara, care aşteptà dela ei, rezolvarea tuturor problemelor promise, mai ales că o totală deziluzie covârşise întreaga Românie. Forţe noi, proaspete, idealiste, erau aşteptate. Opoziţia teribilă liberală, situaţia economică internaţională şi lipsa de experienţă la conducere, au împins lumea la o nemaipomenită desamăgire. In special, desinteresarea în chestiunile agrare le-a adus rapid neîncrederea poporului, în plus şi alte chestiuni de alt ordin. Problema colonizărilor complet negligată (Oltenii, Vlăşcenii şi Macedonenii din Cadrilater). Economia agricolă, complet lăsată la o parte. Plugarii ajunşi la sapă de lemn, din cauza lipsei de credit. Banca Naţională şi celelalte bănci, fiind liberale, dejucau politica naţional-ţărănistă.

Infiorător este capitolul **„Dosarul Carol"**. Obiectiv scris, dar cu nerv, cu bogăţie de amănunte pentru a fi edificaţi asupra unui monstru care a adus nenorocirea Ţării, întregul material va fi subiect de drame pentru viitorime. De mic copil, stricat, răsfăţat, depravat până în măduva oaselor, ca mai târziu, ajuns ce nu trebuia să ajungă niciodată, să fie criminal, laş, dezertor, hoţ ordinar, pervers, un adevărat falus de care atârnă un antropoid abulic. Inteligenţă pusă în rău. Duşman al neamului românesc, pe care n'a putut să-l sufere niciodată.

Dl Şeicaru arată obiectiv greşelile oamenilor politici cari au susţinut venirea lui la tronul ţării şi cei cari l-au tolerat, când putea fi izgonit din ţară, oricând ca nedemn şi necinstit, faţă de poporul românesc. El a sfărmat partidele, şi-a căutat linguşitorii şi profitorii, oamenii de afaceri şi străinii de neam cu care să lucreze în folosul uriaşei lui pungi fără fund. Sigur că rolul nefast jucat de Elena Lupescu este arătat în toată splendoarea.

Spre a fi stigmatizat în faţa lumii care încă nu-i lămurită, ar fi trebuit Dl Şeicaru — ierteni-se remarca — să insiste mai mult în chestiu-

(urmare în pag. 5)

ISTORIA UNIRII DIN 1697—1701

Comentând lucrarea Monseniorului Octavian Bârlea, lucrare apărută în **Orbis academicus**, vol. III/4, ziarele «La Nation Roumaine» din Ianuarie 1964 şi „Cuvântul" din Noembrie 1963 ajung la concluzii aproape identice: „...declararea unirii din 1698 a fost **impusă** Românilor, prin autorităţile romano-catolice." Ciudata concluzie a ziarelor amintite mai sus ne-a surprins, cu atât mai mult cu cât teologii nu lipsesc din redacţiile respective. Ne-am adresat deci Monseniorului Bârlea care, tot atât de surprins ca şi noi, ne-a declarat cele ce urmează:

„Pentru o dreaptă înţelegere a conţinutului studiului referitor la Unirea Românilor din Transilvania din 1697—1701 (**Octavian Bârlea: Die Union der Rumänen** (1697 bis 1701), în: **„W. de Vries, Rom und die Patriarchate des Ostens"**, Orbic academicus, vol. III/4, pp. 132—180, 394—423), amintim că în acest act istoric s'au întâlnit două concepţii de unire:

1. a **Sinodului** Bisericii române din Transilvania, bazată pe **Conciliul Florentin;** şi

2. a **Curţii din Viena,** crescută din atmosfera **Conciliului Tridentin.**

Unirea decretată de reprezentanţii Bisericii române în **Sinoadele** din 1697, 1698, 1699 şi 1700, a fost **liberă,** din iniţiativă românească, ca răspuns la chemarea Bisericii catolice, şi a pornit în rândul întâi din motive sufleteşti.

La **Viena,** în 1701, Episcopului Atanasie i s'au **impus** alte condiţii de Unire.

De asemenea e de făcut deosebire între atitudinea Vienei şi a Romei. **Condiţiile impuse lui Atanasie la Viena se datoresc numai Vienei şi nu Romei."**

LUCIAN BLAGA

ULCIORUL

Pe masă îmi stă, durat din argilă,
ulciorul. În rostul ceramic aşez uneori,
cu roua pe ele, iubitele flori.
Prefer trandafirul de purpură.
Tainic, urmând unui sacru canon,
dimineaţa, de-o rază cerească
atins, trandafirul îşi las-o petală pe masă,
dorind în lumină să stea fără mască.

Se face că torn, alte dăţi, în ulcior
tomnaticul soare prin teascuri trecut,
curgător aur crud,
vin de piatră, soi cald de Aiud.

Mai apoi cîteodată păstrez în ulcior
şi-un lucru mai scump şi mai rar:
grămadă de boabe de chihlimbar,
lacrimî pe cari o pădure le-a plâns,
când ultimul alb unicorn s-a stins.

Numărul acesta al ziarului trebuia să apară în decembrie 1963. Apare deabia acum din pricină că am fost nevoiţi să facem faţă unor forţe coalizate, dispunând de legături multiple.

Dacă acţiunea deslănţuită împotriva noastră ar fi reuşit, urma să fim scoşi definitiv din circulaţie. Primind ajutor din multe părţi, am reuşit să menţinem poziţia. Deocamdată! Câte alte urzeli şi atacuri mişeleşti avem încă de înfruntat, nu putem şti. Intâmplă-se însă ce s'ar întâmpla, Stindardul va continua să apară. Stindardul nu va pieri!

SEMNALĂRI

— BRADESCO Faust: **Antimachiavélisme légionnaire,** 72 p., Collection „DACIA", rua Figueiredo Magalhaes 771, ap. 601, Rio de Janeiro-GB, Brasil.

— COSTON Henry: **La République du Grand Orient,** De la fin du Second Empire à la Ve République. Y a-t-il des prêtres dans la Franc-Maçonnerie? L'épuration de 1944. La Maçonnerie actuelle. Avec index des noms cités; un vol. 14×23, de 304 pages... **15 F, La Librairie Française,** 58, rue Mazarine, PARIS 6-e, France.

— IENCIU DORINA: **Aripi de lumină,** rime şi poeme în proză, 84 p., Colecţia DACOROMANIA, Madrid.

— POPESCU Oreste: **Ensayos de Doctrinas Economicas Argentinas,** Belgrano, Echeverria, Gesell; 98 p., Ediciones del Instituto de Economia y Finanzas Facultad de Ciencias Económicas, La Plata, Argentina.

Prietenii noştri de pretutindeni sunt rugaţi să ne ajute, fiecare după putinţă dar cât mai urgent posibil. Toate contribuţiie băneşti rugăm a se trimite la

Bankgeschäft OTTO DIERKS & Co.
Konto-Nr. 59555 PSchA München
für STINDARDUL, Konto-Nr. 2277

„Eroii și martirii sunt verigile prin care se leagă lanțul veșniciei naționale"

Publicăm mai jos

LISTA Nr. 15

(M. O. Nr. 229 din 27 Sept. 1941)

de ofițeri și subofițeri morți pe câmpul de onoare, începând dela 21 Iunie, ora 24:

OFIȚERI

464. **Filimon** Gheorghe, Maior (activ), Infanterie, mort la 28 August 1941.
465. **Roghin** Petre, Locot. (activ), Infanterie, mort la 28 August 1941.
466. **Ionescu** P. Nicolae, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 28 August 1941.
467. **Berliba** Dumitru, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 28 August 1941.
468. **Teleagă** P. Dragoș Pintea, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 28 August 1941.
469. **Olaru** T. Nicolae, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 28 August 1941.
470. **Ștefan** Alexandru, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 28 August 1941.
471. **Zereles** Ioan, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 28 August 1941.
472. **Necula** Gheorghe, Locot. (rezervă), Infanterie, mort la 28 August 1941.
473. **Orășanu** Dumitru, Colonel (activ), Infanterie, mort la 29 August 1941.
474. **Ionescu** A. Alexandru, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 29 August 1941.
475. **Brănișteanu** Nicolae, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 29 August 1941.
476. **Ionescu** Aurel Ioan, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 29 August 1941.
477. **Tiulea** D. Aurel, Locot. (activ), Infanterie, mort la 29 August 1941.
478. **Bucă** Dan, Locot. (activ), Infanterie, mort la 29 August 1941.
479. **Cristescu** I. Ilie, Căpitan (activ), Cavalerie, mort la 29 August 1941.
480. **Popescu** St. Nicolae, Căpitan (activ), Cavalerie, mort la 29 August 1941.
481. **Calangiu** B. Bucur, Sublocot. (activ), Cavalerie, mort la 29 August 1941.
482. **Bâldea** D. Iosif, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 29 August 1941.
483. **Necula** I. Virgiliu, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 29 August 1941.
484. **Lupulescu** I. Ioan, Sublocot. (rezervă), Cavalerie, mort la 29 August 1941.
485. **Ivan** Florea, Maior (activ), Infanterie, mort la 30 August 1941.
486. **Topuz** S. Cezar, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 30 August 1941.
487. **Morar** I. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 30 August 1941.
488. **Pleșan** Petre, Maior (activ), Infanterie, mort la 31 August 1941.
489. **Lateș** Ioan, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 31 August 1941.
490. **Frățilă** M. Septimiu Andrei, Locot. (activ), Infanterie, mort la 31 August 1941.
491. **Gheorghiu** Mircea, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 31 August 1941.
492. **Ionescu** Gh. Grigore, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 31 August 1941.
493. **Pintilei** Gh. Ioan, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 31 August 1941.
494. **Chirițescu** F. Gheorghe, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 31 August 1941.

LISTA Nr. 16

(M. O. Nr. 239 din 9 Oct. 1941)

OFIȚERI

495. **Dascălu** Dumitru, Locot. (activ), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
496. **Popescu** P. Paul, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 12 Iulie 1941.
497. **Filimon** N. Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie.
498. **Negreanu** Miron, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 26 Iulie 1941.
499. **Ciornei** Gheorghe, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 28 Iulie 1941.
500. **Săvușcan** Emanoil, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 4 August 1941.
501. **Stefureac** Liviu, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 August 1941.
502. **Teodorescu** St. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 5 August 1941.
503. **Popescu** N. Ioan, Sublocot. (rezervă), Infanterie, mort la 9 August 1941.
504. **Săvulescu** Atanasie, Locot. (activ), Infanterie, mort la 10 August 1941.
505. **Oancea** E. Andrei, Sublocot. (activ), Artilerie, mort la 21 August 1941.
506. **Minaciu** Nicolae, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 23 August 1941.
507. **Voiculescu** Mircea, Locot. (activ), Infanterie, mort la 28 August 1941.
508. **Nasta** M. Andrei, Colonel (activ), Artilerie, mort la 1 Septembrie 1941.
509. **Frank** Carol, Lt. Colonel (activ), Infanterie, mort la 1 Septembrie 1941.
510. **Ghindă** Ioan, Lt. Colonel (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
511. **Gheorghiu** Dumitru, Maior (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
512. **Galeș** Ioan, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
513. **Damian** Gheorghe, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
514. **Ionescu** Dumitru, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
515. **Popescu** Mihai, Locot. (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
516. **Voinea** S. Alexandru, Locot. (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
517. **Andrei** Valeriu, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
518. **Chiticaru** Gabriel, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
519. **Hoștiuc** Aurelian, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
520. **Stihi** V. Ioan, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
521. **Botez** Aurel, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
522. **Țurcanu** Constantin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
523. **Militaru** Dumitru, Locot. (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
524. **Constantin** N. Mircea, Locot. (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
525. **Armașu** T. Constantin, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
526. **Radu** Marin, Sublocot. (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
527. **Dumitrescu** D. Gheorghe, Căpitan (activ), Artilerie, mort la 2 Sept. 1941.
528. **Crudu** Ioan, Maior (activ), Infanterie, mort la 3 Sept. 1941.
529. **Conabie** Ștefan, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 3 Sept. 1941.
530. **Marinescu** Constantin, Căpitan (activ), Infanterie, mort la 3 Sept. 1941.

SUBOFIȚERI

196. **Tănase** Nicole, Plotonier TR (rezervă), Cavalerie, mort la 2 Iulie 1941.
197. **Gavriloae** Nicolae, Plotonier (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
198. **Simionescu** Gavril, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
199. **Popa** Laurențiu, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
200. **Cojocaru** Mihai, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 8 Iulie 1941.
201. **Diaconu** Ioan, Sergent major TR (rezervă), Infanterie, mort la 12 Iulie 1941.
202. **Tudorache** Gheorghe, Plotonier (rezervă), Infanterie, mort la 17 Iulie 1941.
203. **Maxim** P. Grigore, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 5 August 1941.
204. **Cucoș** Gh. Constantin, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
205. **Blaga** N. Ioan, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
206. **Popa** N. Dumitru, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
207. **Atanase** Nicolae, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
208. **Janete** Constantin, Plotonier TR (rezervă), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
209. **Stoicescu** Constantin, Sergent major (rezervă), Infanterie, mort la 1 Sept. 1941.
210. **Cucu** I. Vasile, Plotonier (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
211. **Fundescu** I. Ștefan, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
212. **Palaghian** N. Gheorghe, Sergent major (activ), Infanterie, mort la 2 Sept. 1941.
213. **Anițoaei** Dumitru, Adjutant șef (activ), Aviație, mort la 2 Sept. 1941.

*

Majoritatea ofițerilor căzuți în zilele de 29 August și 1 Sept. 1941 aparțineau Diviziei 1-a Gardă. Astfel, Colonelul Orășanu Dumitru era comandantul Regimentului I. Vânători de Gardă Nr. 2 „Regina Elisabeta". Din acelaș regiment au făcut parte și căpitanii Ionescu A. Alexandru, Brănișteanu Nicolae și Ionescu Aurel. Lt. Colonel Frank Carol, aparținând promoției 1916, era comandant de batalion în Regimentul 6 Dorobanți de Gardă „Mihai Viteazul". Colonelul Nasta M. Andrei comanda un regiment de Artilerie Călăreață, probabil Regimentul 1 A. C. din Divizia 1-a Cavalerie, divizie care a atacat Odesa din direcția Marievka, cu flancul rezemat pe litoralul Mării Negre.

ive

SOLDATUL TĂRIȘ TUDOR

Supt la față, cu nespusă tristețe în ochi, Tăriș Tudor purta în el toate semnele unei vieți necăjite. Făcea parte din contingentul 1933, sărac lipit, fără nici o bucată de pământ, tată a doi copii, muncitor pălmaș ... In timpul serviciului militar, Tăriș nu reușise nici să se califice și nici să obțină barem gradul de fruntaș. Era din categoria acelor ostași care nu puteau fi folosiți decât ca ajutori de bucătari, ordonanțe sau conductori la căruțe. Tăriș fusese mai întâi conductor, dar un cal nărăvaș îl pocnise cu copita drept în obraz și-l desfigurase. După ce zăcuse într'un spital din Simferopol, se înapoiase la unitate, adică la trenul unității, fără să aibă o atribuție bine definită. Era bun pentru orice corvoadă, așa cum fusese și acasă ...

In cursul iernii 1941/1942, compania lui Tudor avusese pierderi simțitoare. Intăririle sosite cu unitățile de marș nu astupaseră toate golurile. Compania avea încă nevoie de oameni și comandantul ei a fost obligat să reducă la minimum efectivul trenului și să aducă în linia întâia un număr de oameni dela trenul de luptă și chiar dela cel regimentar. Așa a ajuns și Tăriș Tudor pe poziție, pe faimosul deal „Capela", în apropiere de Sevastopol. Tăriș era acum **împrospătător** la mitralieră, oarecum mândru că fusese și el încadrat într'o funcție de combatant, scutit să mai curețe cartofi, să care apă la bucătărie și să văcsuiască bocancii „majurului".

Tăriș nu prea mai vedea bine însă, de când fusese pocnit de copita calului. Ținând seama de asta, de faptul că era mai în vârstă și că avea și doi copii, Căpitanul a socotit totuși că locul lui Tăriș tot la tren este. I-a dat deci ordin să plece înapoi și să-și reia locul la bucătărie.

In noaptea următoare, Căpitanul s'a trezit cu Tăriș în adăpost: „Lăsați-mă aici, Domnule Căpitan. Mă simt mai bine pe poziție, alături de camarazi cu care mă înțeleg. Dacă-mi este scris să pățesc ceva, ori aici ori acolo tot o să pățesc. Căpitanul i-a îndeplinit dorința și a acceptat să rămână pe poziție, împrospătător la mitralieră.

Peste două zile — 7 iunie 1942 — se cutremura pământul de exploziile proiectilelor de toate calibrele. Se întunecase zarea. Mitralierele începură să clămpănească, cadențat. Prin ploia de plumb și de foc, Vânătorii pornesc la atac, desfășurați în trăgători și cu baioneta la armă. Ingropat în șanțuri, inamicul rezistă cu îndârjirea disperării ...

Improspătătorii cară mereu muniție, dar mitralierele noastre trag bandă după bandă. Târându-se pe brânci, prin bolovani și prin mărăcini, împrospătătorii duc cu ei cutiile grele, cutiile de care au nevoie servanții. Cu două cutii pe umăr și cu o cutie în mână, Tăriș Tudor face un salt, se culcă, înaintează apoi pe brânci, se ridică, face alt salt ... Este acum la câțiva pași de piesă, dar în aceiași clipă se prăbușește, învăluit de fum și sfârtecat de zeci de schije ... Așa a căzut soldatul Tăriș Tudor, fost ajutor de bucătar, umil pălmaș, la cererea lui împrospătător la mitralieră.

„... Nu drămuiți brazda de pământ trebuitoare hranei țăranilor. Gândiți-vă la durerile, la lipsurile trecutului lor. Gândiți la origina averilor D-vtră. Gândiți că cea mai mare parte o datorați muncii și sudoarei lor. Inchipuiți-vă că părinții lor s'au luptat alăturea de părinții noștri pentru salvarea țării și a altarului. Gândiți că mâine ora pericolului poate iarăși suna: că fără dânșii nu veți putea apăra nici patria, nici averile, nici drepturile noastre și că **odată țara căzută, nu veți fi decât slugile străinilor** ... Aduceți-vă aminte că atunci când era ocupațiune străină, mulți din noi treceam hotarul, iar țăranii rămâneau și ne păzeau moșiile și averile. Și să nu credem, Domnilor că printr'un vot al nostru am îneca pentru veci drepturile țăranilor. Nu Domnilor, dreptatea nu piere; ca trupul lui Hristos ea se poate îngropa, dar întocmai ca și Hristos Dumnezeu, ea va învia."

Mihail Kogălniceanu

Discurs ținut la Cameră la 25 mai 1862

SERGENTUL ȘULIM PETRE

Escadronul pornește la atac în ziua de 7 August 1942 spre **Jeisk**. Pe înălțimile dela Nord de satul **Sehirotscenka**, călăreții români sunt întâmpinați cu un foc îndrăcit din partea inamicului. Sergentul **Șulim** Petre este rănit la ambele mâini, dar refuză să fie evacuat. Căpitanul îi strigă: „Șulime, nu vezi că nu mai poți ține o armă în mână. Ți-ai făcut datoria, ești rănit, du-te la postul de prim-ajutor." Din mijlocul oamenilor săi, bravul sergent răspunde: „Mâinile nu le mai pot folosi la luptă, dar picioarele sunt încă întregi, Domnule Căpitan. Vă rog să mă numiți agent de legătură al Escadronului. Alerg la plotonul din dreapta care s'a depărtat prea mult ..." Și a pornit în salturi, cu mâinile sângerânde ... După îndeplinirea misiunei, vine din nou la Căpitan și raportează situația. S'a lăsat întunerec și focurile au încetat ... Căpitanul îi dă acum ordin să se ducă la comandantul de divizion și să aștepte acolo până a doua zi de dimineața. Aceasta era să sie ultima lui misiune ... La comandantul divizionului nu a mai ajuns. După ce ai noștri au pus stăpânire pe întreaga poziție și după ce toate viroagele și toate acoperirile au fost curățite de bolșevici, a fost găsit și trupul oribil mutilat al Segentului Șulim Petre care, în timpul nopții, fusese capturat probabil de o patrulă sovietică. Rușii s'au răzbunat pe acest neînfricat sergent și l-au ucis cu bestialitatea de care numai ei sunt capabili.

CĂPITANUL CĂRĂUȘU PAUL

Pentru exilul românesc, pentru exilul neînfeudat oficinelor străine, pentru acei care nu s'au metomorfozat și n'au renunțat la luptă, moartea Căpitanului Cărăușu Paul înseamnă o grea și dureroasă pierdere.

Născut la 10 ianuarie 1921 într'un sat din Basarabia, Cărăușu a urmat cursurile Liceului „Alecu Russo" din Chișinău. La sfârșitul lui iunie 1940, după ce această provincie românească a fost abandonată, el vine la București unde-și trece examenul de bacalaureat. In 1941 intră în Școala de Ofiteri de Infanterie din Dealul Spirei. Inălțat la gradul de sublocotenent în iunie 1943, Cărăușu pleacă imediat pe front, la propria lui cerere, se distinge în acțiunile din Kuban și din Crimeea, este rănit și apoi evacuat în țară.

După capitularea dela 23 August 1944, Sublocotenentul Cărăușu Paul este trimis la una din unitățile care urmau să fie sacrificate pe frontul de Vest. Este pentru a doua oară rănit, dar de data aceasta foarte grav. La sfârșitul ostilităților se află încă internat în spital. Datorită acestei împrejurări, scapă de primele epurări, este înaintat la gradul de locotenent și apoi la gradul de căpitan. Din 1946 și până în 1949, Cărăușu este mutat din garnizoană în garnizoană, perindându-se printr'o serie de unități care sunt succesiv lichidate sau transformate. In toată această epocă, nu odată Cărăușu a înfruntat politruci, teviști și ofițeri deveniți membri de partid. In 1949 Căpitanul Cărăușu este epurat, pus în urmărire de Securitate și nevoit să trăiască în ascunzișuri. In 1950 încearcă să treacă în Jugoslavia, este prins, condamnat și trimis la faimosul canal Dunăre—Marea Neagră. Reușind să evadeze în 1953, trece din nou în Jugoslavia. Aci, după interogatorii și torturi, este aruncat în temniță. După 9 luni de închisoare, Cărăușu evadează din nou și trece în 1954 în Austria, unde rămâne până în 1958. Pleacă apoi în Canada și se stabilește la Toronto. Modest și muncitor, Căpitanul Cărăușu câștigă stima și simpatia obștei românești de aci, leagă prietenii solide și făurește planuri de viitor ... Viitorul care constituia preocuparea lui principală, era acel al țării și al necăjitului popor român. Pe propria lui cheltuială și păstrând un desăvârșit anonimat, Cărăușu trimitea în fiecare lună publicații cu caracter anticomunist la peste 1000 de intelectuali canadieni din Toronto și din împrejurimi.

In seara zilei de 16 noembrie 1963, Cărăușu are un atac de inimă. Un prieten îl conduce la spital. Cu toate eforturile medicilor, nu-și mai recapătă cunoștința și moare în ziua de 29 noembrie 1963, înainte de a fi împlinit vârsta de 43 de ani ... In frontul acelora care luptă pentru eliberarea și independența țării, locul lui Cărăușu nu va putea fi ocupat de nimeni. Dorința lui, ultima dorință a acestui brav ofițer care a știut în atâtea rânduri să rupă lanțurile, va fi însă împlinită, de camarazi legați cu jurământ.

GENERALUL BĂGULESCU GHEORGHE

In numărul viitor al ziarului vom publica un episod puțin cunoscut din viața Generalului Gheorghe Băgulescu, viteaz ofițer în războiul de reîntregire, cavaler în adevăratul sens al cuvântului și militant dintru început al mișcării naționaliste din țara noastră.

Născut la Râmnicul Sărat în 1890, înălțat la gradul de sublocotenent în 1912, Gheorghe Băgulescu era la sfârșitul primului război mondial căpitan în primul nostru regiment de Vânători de Munte, unul dintre cei mai decorați ofițeri ai armatei noastre, titular al tuturor ordinelor de război române, precun și a unui impresionant număr de ordine și medalii de război străine: Legiunea de Onoare, Crucea de Război franceză, Sf. Stanislas, Sf. Ana, Sf. Vladimir etc.

După pacea dela Buftea, în urma unui manifest pe care-l publică împotriva guvernului Marghiloman, numele Căpitanului Băgulescu devine un simbol. Tot el este acel care a pus la dispoziție mare parte din materialul pe care A. C. Cuza l-a utilizat într'un istoric discurs ținut la Cameră, discurs care a produs reacțiuni puternice în țară și care, în bună măsură, a stat la baza mișcărilor studențești.

Prieten în egală măsură cu mai toți fruntașii naționaliști români, Maiorul, Locotenentul Colonel și Colonelul Băgulescu s'a străduit necontenit să-i unească pe acești fruntași și să-i determine, cel puțin, să nu se atace reciproc și să stea cu fața la dușmanul comun. Dacă n'a reușit, vina n'a fost a lui.

Retras la Menton, s'a stins din viață în ziua de 1 decembrie 1963 și a fost îngropat tot acolo la 3 decembrie 1963, cu onoruri militare și în prezența tuturor autorităților.

Când țara va fi iarăși liberă, trupul lui va fi adus spre veșnică odihnă într'unul din cimitirele de onoare, la Mărășești sau la Coșna.

COLONELUL D. ALEXANDRESCU

(urmare din pag. 1)

aplicații, manevre, mese camaraderești și baluri de garnizoană, 21 de ani petrecuți la Giurgiu, în curtea aceleiași căzărmi și pe acelaș câmp de instrucție...

La 22 Iunie 1941, când izbucnește războiul, Divizia a 4-a din care Regimentul 5 Dorobanți a făcut totdeauna parte, este destinată inițial să facă paza zonei petrolifere Ploești—Moreni. Când Odesa este investită, această divizie este și ea aruncată în foc. Regimentul 5 Dorobanți participă la luptele pentru cucerirea orașului, dar nu are pierderi prea mari. La sfârșitul lui octombrie 1941, Regimentul 5 Dorobanți este readus la Giurgiu, comandant al regimentului fiind Locotenentul Colonel Alexandrescu. In vara anului 1942, regimentul pleacă din nou pe front și participă la operațiile din Calmucia, în cadrul Armatei a IV-a române. Prin pustiurile de nisip, dorobanții din Vlașca înaintează călărind pe cămilele capturate dela o brigadă de grănicieri sovietici, sosiți dela granița Indiei... In octombrie 1942, Alexandrescu este înaintat colonel. Cu părintească dragoste se îngrijește de hrana soldaților, organizează un propriu parc de vite pentru regiment, aduce din țară cojoace și căciuli, ia măsuri să se construiască adăposturi de iarnă, este mereu printre soldați, stă de vorbă cu ei, îi îndeamnă să scrie mai des acasă... Pe câte o carte poștală își pune și el iscălitura, căci pe tatăl ostașului din 1942 Colonelul Alexandrescu îl cunoaște din 1916, dela Flămânda sau dela Predeal...

In timp ce copacii din lunca Dunării nu-și lepădaseră încă frunza, la Sud de Stalingrad, unde se afla Regimentul 5 Vlașca, ningea și pământul amorțise... La 19 noembrie 1942, Rușii deslănțue atacul lor masiv, aruncând în luptă numeroase unități blindate. Românii rezistă cum pot, cu foarte slabul lor armament anticar și sprijiniți de prea puține baterii grele... In unele locuri, ostașii noștri se cațără pe tancurile sovietice cu pături, aruncă asupra lor sticle cu benzină și grenade de mână... După un alt atac masiv, deslănțuit în ajunul Crăciunului la Schutoff 2, linia foarte subțire a frontului nostru se prăbușește... Incepe retragerea spre Rostov, retragere prin viscol, retragere jalonată de mii de cadavre, de material abandonat și de depozite incendiate... Cu un ciomag în mână și cu căciula înfundată peste urechi, Colonelul Alexandrescu mărșăluiește în rând cu trupa...

In 1943, Regimentul 5 Dorobanți este refăcut în Banat, dotat cu armament nou, fiecare companie de pușcași având acum un pluton de aruncătoare. In 1944 îl aflăm din nou pe front, la Vest de Târgul Frumos. Postul de comandă al Colonelului Alexandrescu se află la Ruginoasa, în parcul castelului lui Cuza.

Atacurile sovietice se succed, cu imensă pregătire de artilerie. Colonelul Alexandrescu este rănit, dar refuză să fie evacuat și rămâne pe poziție până ce situația este restabilită... In acest timp, la București se urzește trădarea cea mare. Sosesc ordine ciudate. Trupele noastre sunt silite să execute mișcări al căror rost nimeni nu-l înțelege... Regimentul 5 Dorobanți primește ordinul să se „regrupeze" la Vest de Roman. Datorită acestui fapt, regimentul nu are soarta celorlalte unități române care, **după 23 August 1944,** sunt dezarmate de bolșevici și trimise în lagărele de prizonieri din Uzbekistan și din Siberia. Pe măsură ce înaintează spre interiorul țării, aliații politicianilor trădători pradă satele, violează femeile, ucid... Ostașii români se retrag pe potecile pădurilor și pe coama munților... Colonelul Alexandrescu nu poate uita zilele acestea de prăpăd și de umilință. Cu imagina acestui spectacol apocaliptic în suflet, este trimis, împreună cu regimentul, împreună cu întreaga divizie, să lupte pe frontul de Vest, cu arma îndreptată spre aliatul de ieri, împotriva convingerilor lui, împotriva intereselor neamului...

In apropiere de Szolnok, Divizia a 4-a care suferise pierderi grele într'o serie de acțiuni inutile, cu toate legăturile tăiate, încercuită, este capturată în întregime de Germani. Cea mai mare parte a ostașilor ei sunt gata însă să reia lupta împotriva cotropitorului sovietic. Colonelul Alexandrescu răspunde cu entuziasm la apelul guvernului român constituit la Viena. In marea tabără militară dela Döllersheim și în tabăra anexă dela Kaufholz iau ființă primele unități ale armatei naționale române. Formula de salut a acestei armate este „Trăiască România!" Atât și nimic mai mult. In scurt timp sunt concentrați la Döllersheim 20.000 de voluntari români și se trece la organizarea unei divizii, de tipul diviziilor germane de grenadieri 1944. La această divizie, Colonelul Alexandrescu are funcția de delegat al guvernului din Viena, funcție pe care o îndeplinește cu un devotament fără seamăn și cu aceiași dragoste față de trupă, dragoste de care a dat dovadă în cursul întregii sale cariere militare. Dar unitățile diviziei române trebue să primească echipament nou, german bine'nțeles. Nu cu inimă ușoară, ofițerii români au îmbrăcat această nouă uniformă. Colonelul Alexandrescu, cu foarte mare politeță dar și cu tot atât de mare hotărîre, a refuzat să facă treaba asta. Autoritățile superioare germane s'au înclinat. Colonelul Alexandrescu și-a păstrat uniforma lui românească și a continuat să-și exercite funcțiunea.

La începutul anului 1945, primul regiment de grenadieri români este trimis pe frontul dela Oder. Spre sfârșitul lui martie 1945 alte două batalioane din al treilea regiment, transformate în batalioane de pionieri, sunt puse la dispoziția Armatei a VI-a Blindată și primesc misiuni corespunzătoare în sectorul Lilienfeld. Efectivele rămase la Döllersheim erau însă destul de importante. La 9 mai 1945 Germania capitulează și tabăra dela Döllersheim urmează să fie ocupată de trupele sovietice. Unii își pierd capul, alții caută să scape cu orice preț. Colonelul Alexandrescu rămâne cu trupa, o încolonează și pornește cu ea, în marș forțat, spre Freistadt, localitate aflată în stăpânirea trupelor americane. Ofițerii americani sunt pur și simplu uluiți: o trupă de țăria a două regimente, purtând uniforme germane cu faimoasele petlițe negre, sub comanda unui colonel român...Dacă n'au pierit în Siberia, mulți trebue să mulțumească Colonelului Alexandrescu și calmului de care a dat el dovadă în acele împrejurări.

In anii grei și triști ai exilului, Colonelul Alexandrescu a rămas neschimbat. Nici lipsurile de tot felul și nici dorul de familie și de țară nu au reușit să-l încovoaie. In situațiile cele mai turburi, el și-a păstrat sângele rece și robustul său optimism. Combinațiile politice nu l-au interesat; a ocolit recepțiile și a tratat cu dispreț suveran pe toți evoluații și metamorfozații, grăbiți să meargă „în sensul istoriei". S'a străduit să realizeze o unitate românească, ferindu-se totuși să joace rol de leader politic. A condus Asociația Românilor din Bavaria și din Germania de Sud cu energie, pricepere, cu nespus devotament și mai cu seamă cu demnitate. Nu a cerșit ajutor la nimeni, a refuzat orice subvenție, de oriunde ar fi venit ea și a reușit să asigure asociației o afirmare permanentă, având un buget propriu, rezultat din cotizațiile membrilor, din foarte modeste donații și din vânzarea cărților poștale. Scriptele le ținea la zi, cu proverbială minuțiozitate, ca și cum ar fi așteptat din clipă în clipă inspecția unui intendant de corp de armată sau chiar a ministrului de război. La fel de camarad cu toți acei pe care-i considera oameni de omenie și de caracter, indiferent de vârstă sau de condiție socială, dar ținând la respectabilă distanță lichelele și vânătorii de situații. Bunul lui simț și imensa lui modestie aveau darul să dezarmeze pe toți fanfaronii și amatorii de pantalonade politice. Credea în biruința adevărului și în nesecata putere de rezistență a țăranului român. S'a stins cu gândul la cei rămași la Giurgiu, la casa părintească din Crețești în lunca Sabarului și la cei care și-au lăsat oasele în stepa smârcuită a Calmuciei...

Când bulgării de pământ s'au prăvălit peste sărăcăciosul lui sicriu, n'am vărsat numai lacrimi, n'am fost cuprinși numai de nespusă durere, ci am simțit un nemărginit pustiu în suflet.

Ion V. EMILIAN

„Neamurile auziră țipătul chinuirei tale; pământul se mișcă. Dumnezeu numai să nu-l fi auzit?... Răsbunătorul prevestit nu s'a născut oare?"

CANTAREA ROMANIEI

Rezistența anticomunistă în Basarabia
Un colonel sovietic despre recruții basarabeni

Mai multe ziare militare sovietice, printre care se numără și „Kommunist Woorushennych Sil", „Wojennyj Westnik", „Sowetskij Wojn", „Blocknot Agitatora" și „Leninskoje Znamja", au publicat și comentat raportul Colonelului **V. Filonski,** șeful secției politice a comisariatului militar al Republicii Sovietice Moldova. Constatând că recruții „moldoveni" dau dovadă de un profund sentiment religios „susceptibil să submineze moralul trupei", politrucul Filonski propune să se întreprindă o „vastă acțiune de lămurire ateistă" și o „susținută propagandă antireligioasă" în raioanele din care provin acești recruți.

Filonski citează „cazuri concrete" și spune că un recrut basarabean, originar din comuna Criuleni, raionul Orhei, în momentul când urma să depună jurământul, a declarat, cu voce tare și în fața frontului: **„Eu am depus un jurământ, lui Dumnezeu. Și alt jurământ nu vreau să mai depun."** In continuarea raportului, Colonelul Filonski mai spune: „Mai numeroși sunt tinerii, care, **infectați de sentimente religioase,** caută să ascundă cât stau sub influența Bisericii; poartă în taină, cruciulițe, **amulete,** foi volante pe care sunt tipărite rugăciuni, dar se străduesc totuși să facă adepți și propagandă religioasă în rândurile celorlalți recruți **neinfectați.** Din această pricină, în multe unități munca politică desfășurată de comandant și de ofițerii politici **întâmpină mari greutăți,** aceștia fiind obligați să consacre educației politice un timp **de trei ori mai mare decât cel prevăzut de program.** In felul acesta, pregătirea tehnico-militară a unităților în chestiune lasă foarte mult de dorit. Dacă, în unele cazuri, aparatul nostru politic reușește totuși să convingă pe soldați că nu există Dumnezeu și că Religia este o piedică pentru progres, după liberare, înapoiați în satele lor și intrând din nou sub influența familiei și a **mediului infectat de religiozitate,** acești foști soldați uită tot ce au învățat pe timpul serviciului militar și redevin aceiași fanatici adepți ai Bisericii, sau a sectelor religioase."

După Filonski, problema este de excepțională gravitate și ea nu poate fi soluționată decât în felul următor: „Comisariatele militare de raion trebue să exercite un control permanent și asupra rezerviștilor. Prin intermediul acestor comisariate militare rezerviștii, **urmează să fie plasați la locuri de muncă cât mai îndepărtate de satele lor.** Pe tot cuprinsul Republicii Sovietice Moldova munca de lămurire a fost, până acum, foarte slab organizată și nu a dat decât foarte mediocre rezultate. Cluburile și reuniunile antireligioase nu sunt cercetate, iar agitatorii nu folosesc toate armele din arsenalul nostru propagandistic. Brigăzile ateiste trebue să fie constituite în viitor din elemente selecționate, care să cunoască perfect de bine dogmele religioase și vocabularul folosit de teologi. **Pentru Moldova, numărul acestor brigăzi ateiste trebue să fie considerabil sporit."**

UNUL DELA «AFACERILE EXTERNE»

Mircea Malița e fotogenic, poliglot și ministru-adjunct al afacerilor externe al RRP. Inainte de a se lăfăi în fotoliul ONU trona la CC al UTM. Ceeace e tot una. Gh. Florescu și Krishna Menon fiind... compatrioți. Coborînd mai jos pe trambulina onorurilor îl găsim în 1947 președinte al UNSR, organizația studențească prin care se distribuiau cartele de alimente numai membrilor, în vremea înfometării de după armistițiu. In 1945/46 liceanul precoce dela „Gh. Lazăr" se făcea remarcat la „Tineretul progresist" prin ruptura de familia sa — oameni onorabili și cu frica lui Dumnezeu. După ce în 1918 a muștruluit brigăzile universitare de pe șantierele Bumbești-Livezeni s'a văzut vărsat la un post ceva mai intelectual: direcția bibliotecii Academiei. Fără sfială s'a așezat în scaunul lui Ion Bianu și a lucrat în „spirit de clasă". Faptul reiese clar din articolul: **Pentru îmbunătățirea activității bibliografice,** STUDII, ian. martie 1952, pp. 76—83.

Tov. Malița — fiind azi destins — ar voi să facă uitate cele scrise acum 12 ani. Noi preferăm să ne amintim. Căci neamul nostru nu va uita nici el crima împrotiva spiritului comisă sub proconsulatul său: epurarea, mutilarea, pauperizarea celui mai înalt for de cultură.

Dar să-i dăm cuvântul lui Mircea, bocitorul lui Kennedy: „bibliografia burgheză a alunecat pe panta comercială a reclamei. Ea seamănă confuzia în capul cititorilor și servește pe agresorii imperialiști americani și englezi, recomandând lucrările scriblor lor. (Ați auzit, tovarăși capitaliști dela LIFE? n. r.) Principiul de bază al activității bibliografice este spiritul de partid „Bibliografia marxismului" scrisă de Lenin în 1914 constitue „până astăzi un model neîntrecut de bibliografie atât prin caracterul său riguros științific cât și prin spiritul politic în care este alcătuită... O listă bibliografică cu privire la o temă odată alunecată pe această pantă a cosmopolitismului poate să observe lucrări neînsemnate ale științei decadente din țările capitaliste, și să nu se adape la sursa de bază pe care știința sovietică le oferă."

Cum stai cu adăpatul în 1964, tov. Malița?

Inmormântarea Colonelului D. Alexandrescu

Peste 300 de persoane, compatrioți și prieteni germani, au ținut să aducă Colonelului Dumitru Alexandrescu, Președintele Asociației Românilor din Bavaria și din Germania de Sud, un ultim salut, în după amiaza zilei de 25 Ianuarie 1964, la cimitirul „Am Perlacher Forst" din München, unde a avut loc înhumarea. Serviciul religios a fost oficiat de C. L. Pr. Arhipresviter Emilian Vasiloschi, Pr. Arhipresviter Alexa Todorovic și Pr. Dumitru Popa, răspunsurile liturgice fiind date de corul Misiunii Catolice Române din Germania, cor condus de C. S. Pr. Vasile Zăpărțan, precum și de baritonul Adrian Băianu.

In capela cimitirului, după cuvintele rostite de către C. S. Pr. Arhipresviter E. Vasiloschi, a vorbit, în numele camarazilor luptători de front și al echipei „Stindardul", d. Ion V. Emilian. In cuvântarea sa de rămas bun, cuvântare ținută în poziție ostășească, expresie adâncă de vibrație sufletească care a emoționat întreaga asistență, domnia sa a trecut în revistă strălucita carieră militară a Colonelului Alexandrescu, participarea lui activă în linia de foc, printre pușcași, legătura lui indestructibilă și permanentă cu trupa, afecțiunea lui părintească față de soldați, dragostea lui de glie și de tradiție românească, calități specifice ale adevăratului ofițer român de front.

In fața mormântului, în numele Asociației Românilor din Bavaria și din Germania de Sud, d. Gheorghe Tase a ținut o vibrantă cuvântare, mulțumindu-i Colonelului Alexandrescu pentru toată jertfa și pentru neobosita muncă desfășurată în folosul comunității în acești ultimi 16 ani de activitate intensă pe terenul spinos al afirmărilor românești în afara fruntariilor Țării.

Tot în fața mormântului deschis și în numele unei prietenii de o jumătate de secol, a vorbit d. Prof. I. G. Dimitriu care, în cuvinte impresionante, a evocat personalitatea Colonelului Alexandrescu și momente din pragul și din timpul primului război mondial care au cimentat această prietenie.

După aceste cuvântari, preoții au dat ultima benedicțiune și sicriul a fost coborît în groapa în jurul căreia fuseseră depuse 20 de coroane, mai toate cu panglici tricolore.

Ca încheere, trebue să spunem că înmormântarea Colonelului Dumitru Alexandrescu a fost caracterizată și prin trei gesturi de profundă semnificație. Astfel, din ordinul dlui Colonel Mayer, comandantul garnizoanei München, Armata Republicii Federale Germane a fost reprezentată printr'o delegație sub comanda unui maior. In felul acesta, noua armată germană a ținut să aducă un omagiu atât Colonelului Alexandrescu cât și sutelor de mii de ostași români care au căzut pe câmpul de onoare, în frățietate de arme.

In numele dlui General Platon Chirnoagă, a dlui Comandor Băilă și al corpului ofițeresc român din Franța, d1 Căpitan Constantin Stoicănescu s'a deplasat special dela Paris și a fost prezent la înmormântare.

In fine, prezența la trista ceremonie a unui număr foarte mare de refugiați germani din România, cu deosebire Germani din Bucovina, a fost nu numai mărturia respectului și dragostei cu care compatrioții noștri de limbă germană l-au înconjurat pe cel dispărut, ci și o manifestare a solidarității la durere, Germanii din România vrând să sublinieze, odată mai mult, că sunt alături de exilul românesc, la bine și la greu, pe drumul plin de lacrimi și de jertfe pentru recâștigarea patriei comune.

Coresp.

CĂRȚILE ROMÂNEȘTI

(urmare din pag. 2.)

nea timbrelor de aviație, care i-a format fondul în lingouri de aur răstimp de 10 ani (venituri de milioane zilnic, iar aviația dotată cu sicrie sburătoare), apoi recepția de „avioane" din Franța, impunerea țăranilor Vrânceni **neimpozabili din porunca lui Ștefan cel Mare,** pe care mișelul a încălcat-o, chestia cu „alegerea" lui Paul Teodorescu, ca membru al Academiei Române, sau desfrâul dela „Straja Țării" feminină și rolul imoral al Drei Cămărășescu, codoașă bătrână pentru un pervers regal, etc., etc. Acestea trebuesc știute, ca să întregească biografia monstrului, care a nefericit neamul românesc.

Este iarăș analizată perfect afacerea Skoda, cum și desfacerea lui Iuliu Maniu de Al. Vaida-Voevod, prietenie istorică sfărmată fără sens prin manevre diabolice.

Afacerea Skoda a prăbușit partidul național-țărănist și a întărit poziția regelui criminal.

Aducerea guvernului I. G. Duca la putere în 1933, cu evenimentele nefericite inerente este iarăș pusă la punct. Caldă prezentarea lui C. Stere, mare și impresionantă figură a vieții politice și culturale românești. Un mare vizionar, integru și ireproșabil. Ca și Grigore Iunian, altă apariție rară în vieața politică românească. Model de virtute civică. La fel și popularа figura a eroului „Tata Averescu", cinstea și demnitatea personificate. Sunt la fel zugrăviți oamenii mai mult sau mai puțin importanți politici, cunoscuți sau mai puțin cunoscuți, astăzi toți trecuți în împărăția tăcerii eterne.

Pline de interes, între altele, chestiunea Carol — Elena de Grecia, sau umorul în jurul persoanelor vremii. Prezentă și sinistra figură a infirmului ministru de războiu călare pe-un poney primind defilarea oștirilor românești. Cea mai rușinoasă apariție a unui chior în fruntea armatei (se vede cum prețuià Carol, prestigiul oștirii). Se adeverește zicala poporului că în țara orbilor, chiorul e . . . șeful armatei. Albanezul chiorit de taică-său vitreg, medic veterinar în Pitești s'a mândrit c'a doborît la pământ mândrețea tineretului românesc ridicat împotriva fiarei regale (se apărau străinii de neam unul pe altul!).

Impresionantă și duioasă încheierea pe care, regretăm, n'o putem retipări din lipsă de spațiu, și care arată pe memorialistul imparțial ce scrie la răbojul vremurilor, cu peană direaptă, faptele cum au fost.

*

S'au scris multe cărți cu privire la suferințele îndurate prin lagăre, închisori, etc. comuniste de către nefericiții care le-au căzut în mână. Din noianul acestor cărți trei mi-au atras atenția lor prin adânca suferință omenească prin oameni: **„Insemnările"** lui Nimigeanu, **„Em três cárceres comunistas"** de Padre Tomas Enriquez, părinte iezuit, care a suferit rigorile chineze și acum **„Pitești"** relatoriul dlui Bacu. O carte care nu-ți vine să crezi în conținutul ei, daca n'ai simți în ea, duhul unei sfâșietoare suferințe ne mai pomenite. Poporul român nu este crud și barbar, ca să dea niște monștri de felul cum sunt descriși, în tot cuprinsul cărții Români și studenti mai ales, pe care i-am știut iețelepți și disprețuitori de vieață, cu care s'a jucat în totdeauna. Ce diabolică intervenție a făcut ca din acel „centru de reeducare" să iasă niște metode de chinuire peste puterile minții omenești? Prefața dlui D. Bacu ne lămurește totul. De necrezut. Mi-aduc aminte, cum generația mea de după marele răsboiu era stăpânită de idealismul „cravatei roșii" și cum căutam prietenia cismarilor și croitorilor autodidacți, cari ne inițiau în tainele iubirii de aproapele, dăruirea totală în favoarea celuilalt în suferință, împărțirea bunurilor tale celor ce n'au (nu și invers), iertarea, mă rog, credeam în sfințenia celor ce ni se vindeau atât de ieftin. Să iubim pe aproapele nostru și, în special, pe nedreptățiții Evrei și mai ales Evreice (lucru ce l-am făcut cu ușurință) și la întruniri răcneam de ne dureau băierile inimii: „Noi vrem pământ" de Coșbuc. Unde-or fi acum acei bieți mentori inconștienți total, căci nu-i cred c'au devenit „pământ" fiind încă tineri pe-atunci? Să fie oare ofițeri de securitate sau de miliție? Să fie chinuitorii neamului? Nu cred, pilda a dat-o bietul Flueraș, care era pe-atunci idolatrizat de tineret, iar în anii din urmă omorît în inchisoare. Cine dar sa fie? „Generali" și „colonei" ca Burăh Tescovici zis și Teohari Georgescu, Dulbergher, Nikolski, Koller, Kirion, Archide, la care mai adăogăm pe Mihailov, Buchs, Rek, Juberian, Levinscki, Sebesteny, Maromet găgăuțul, Laizăr, cu șeful lor mai mare „jupân general" Zeller, la care s'au adăogat o ceată de criminali înnăscuți cari formau liota de directori, șefi, milițieni, rândași, și alți „ofițeri" din elita comunistă de haimanale. Le va veni și ziua lor de jupuiere, dacă n'or fi practici să se sfâșie ei, unii pe alții după „moda" comunistă muscălească. Au recurs la cele mai odioase și inimaginabile metode de tortură fizică și morală (în special părăsirea credinței, batjocorirea celor sfinte **creștinești,** ponegrirea și insultarea familiei, a mamei mai cu seamă). Se observă bine spiritul străin de neamul românesc introdus în ritualul chinuirii. Sigur c'au fost martiri cari au îndurat până și-au dat sufletul, alții slabi au suportat până la nebunie umilințele ca să scape vieața, ba au mai și trădat pe frații lor. Să-i ierte Dumnezeu și pe unii și pe alții!

Citirea acestei cărți nu numai te îngrozește, dar te înrăiește față de mișeii de care neamul românesc a avut nu numai milă, ci și scărbă! Astăzi se răzbună canaliile și străinii — dușmani ai neamului pe îngăduința și bunătatea proverbială a Românilor. Stăpâni pe situație și lăsați liberi își fac de cap batjocorind tineretul, familia, biserica creștină, în numele unei așa zise ideologii diabolice.

Ne este groază să mai pomenim și noi în această cronică josnicia și murdăria, cruzimea criminalilor ordinari erijați în „educatori" ai tineretului ce trebuie „reeducat" comunist.

Numele unui Eugen Țurcan sau al magistratului militar Al. Petrescu nu vor fi uitate niciodată.

Nu putem încheia cronica noastră fără să nu aducem autorului, dl. D. Bacu, un omagiu pentru suferințele îndurate și pentru ținuta demnă avută în înfioratoarele pușcării din marea pușcărie care-i scumpa noastră Românie de astăzi, intrată pe mâna fiarelor apocaliptice.

Cartea este scrisă cu lacrimi și sânge, autorul și-a trăit opera.

*

Ilustrat cu deosebit talent de dl Petre Suțianu, mare artist, însă puțin cunoscut, al patrulea volum al lui Ion Țolescu este intitulat **„Iconarul"** și dovedește maturitatea versurilor dela 1940 încoace. Se observă însă mereu aceiaș legătură cu reavănul pământului românesc, cu durerea și dragul ce stau cuibărite în sufletul lui conservator. Perfecțiunea formei este evidentă. Fondul folcloric care în toate versurile predomină, este accentuat în **„Sânziana"** și în **„Din crucea pădurii".** In primul volum deslușim mireasma sulfinei, în al doilea taina „Craiului de rouă" din veacuri. In al treilea și-al patrulea volum autorul stă sub inspirația arhanghelică, care-i domină forma și fondul înclinându-l spre o interesantă poezie religioasă, care-l deosibește de Al. Stamatiad, dar îl apropie de Nichifor Crainic. Poetul își împarte inspirația sub titluri expresive de ciclu: **„Iconarul", „Cununa de spini", „Zilele mele"** și **„Isus în Dacia"**, care sugerează substanța. Pentru el „Iconarul" este un năzuitor, ca și „Meșterul Manole", unul ciopleşte iconostas spre cer, celălalt se zidește pe el însuș, ca să simtă taina dumnezeirii, între zidurile gândurilor lui. In fața unui **„Iconostas"** înălțând ochii spre „porțile împărătești" poetul se roagă frânt de micimea lui

In fața Ta că vin eu, Doamne,
Să-mi plec genunchiul la pământ
Privind catapeteasma-ți sfântă.
Că eu aud în rugăciune
Un freamăt viu care-mi cuvântă
Și-aș vrea să-l spun și nu-l pot spune!

Frumoasele versuri din **„Caietul"** trebuiau puse în ciclul **„Zilele mele".** Plină de sens este chemarea Arhanghelului, să-l ajute să prindă „viersul sfânt ce-aduce / binecuvântarea mâinilor pe care / Le ții Tu pe cruce / . . . poetul cere sfințenia artei pure pentru creația lui. Aceiaș taină a inspirației și în **„Poezie"**

Și-mi crești din cuvinte
Ca floarea de crini
Ce trupul mi-l prinde
Cu-adânci rădăcini.

Vorba cântată a poeziei este de natură divină **„Cuvântul"** tău din gură / Lumina vieții dându-mi . . . Că m'ai vrut Tu cu gândul . . . Că'n vremi a Ta gândire / Luă chipul meu de om . . . Degeaba însă se străduie poetul să afle „misterul împreunării" cu Dumnezeu.

Crucea a sfărmat palmele sfinte, **„Cununa de spini"** a sângerat fruntea Mântuitorului. Și lacrimi de sânge s'au prelins „pe frunți de ogoare". Ca și crucea, și cununa de spini a devenit simbol.

Panteismul din **„Pădurea",** prohodirea din **„Luna"** sau **„S'a stins o stea"**, „ca să ne dea lumină" cu învierea prin moarte, izvor de vieață vie, sunt versuri de mare inspirație în poezia lui Țolescu. **„Făcliile"** este creație, ce merită să intre în antologie.

Facliile schimbărilor la față
Ce-au zămislit în noi Cuvântul Tău
C'au luminat din cer și ne-au dat viață
Noi când murim privim la cer mereu.
Le stinge vremea una câte una
Și-acelaș cântec soarbe'n ea tăcerea
De când murim ca vii pe totdeauna
Ne luminezi speranța cu'nvierea . . .

Mare întărire sufletească ne transmite prin **„Mărturie"** (n'ar fi fost oare mai bun titlu „Mărturisire"?) și noi simțim dogoarea rugii poetului. In simbolica pomului de Crăciun, izvor de vieață, aflam și un mugur sfințit / Și lacrima crucii . . . care a încolțit tot din lemn. Poetul o spune cu tristete și in „Pomul" căci scrie: . . . eu simt în tine-o cruce / Pom al nopții de Crăciun!

Poezia **„Credința"** este un adevărat acatist pentru „Prea Curata Credință" și o „mărturisire", dacă credem și noi cu tărie în sinceritatea poetului. Poetul gândește și deaceea „cuvintele lui potrivite" impresionează prin sinceritatea atât de simplă **„In bucuria sfintelor făclii"**

Când dincolo de gând stă Dumnezeu
In bucuria sufletului meu,
In bucuria cântecului sfânt,
Că ochii noștri vin să Ți se'nchine,
Vii Tu spre noi, sau noi venim spre Tine?
Când luminezi Tu viață din mormânt!

Ciclul **„Zilele mele"** sunt mărturiile poetului, care are obsesia unei „Morți" cu care flirtează continuu și care trădează omul („adăst cucuveaua / să-mi spue de moarte / Că nu e departe . . .) sau „când moartea te sărută" (**„Intre pământ și cer"**) și în **„Freamătul nădejdii mele"** unde spune: Par'c'aș sta'ntre patru scânduri / Moarte, tu, de ce nu vii? La fel in versul **„Singurătate"** stă „Moarte, oare nu vii tu?" In poezia **„Zâna"**, cu elemente de folclor obsedante, poetul termină cu „Noi fi fost tu, Moarte?" La fel versurile **„Vorbe", „Frig", „Moartea ce vede".**

In acest ciclu al „Morții", ne îngăduim să spunem, poezia **„O stea târzie"** ne luminează cerul sufletului nostru. O poezie **„O stea pe ceruri"** care ne sună în adâncul nostru ca „o amintire, o melodie" și, drept vorbind, ne'nceţoşează ochii. In ea, stăruie toată vieața noastră trecută . . . In **„Parcul"** trist, „trece dorul pe lângă noi". **„Un cântec"** este al nostru al tutora, cu „plâns și fluturare de batistă".

Și iarăș Moartea il necăjește pe poet in **„Glume"**, ca să ne ofere însă în **„Zăpezi"** imagini superbe ca acestea

Lacrimile Tale, steaua
Ochilor dumnezeești,
Coborînd din cer cu neaua
Mi'nfloriră la ferești!

„Taina durerii" este cutremurătoare numai prin imaginea

De ce? Dece'n trupul meu
Stă pe cruce Dumnezeu?

Din sborul gândurilor poetului, din culmile cerești pe unde plutește, în ultimul ciclu **„Isus în Dacia"** ne aduce la realitatea noastră scumpă, pământească. Poezia cu acest titlu merită citată în întregime, dar nu ne-o îngăduie spațiul. Este o perlă a literaturii românești. Morți și vii ne simțim în cuprinsul acestor versuri pe pământul străbunilor noștri! La fel valoroase **„Pietre"** („că pietre sunt și inimile noastre") și **„Când te-au dat prins"** (Strângeai pironul crucii'n podul palmei / Și'n mine pumnul Tău deatunci s'a strâns).

O podoabă de poezii triste, amintitoare de vremuri de băjenie ce căzu peste **„Săraca Țară Românească"** stropită cu **„Sânge de martiri".**

Actuale mereu sunt versurile **„Blestemat cin'te-a adus"**, cu blesteme eminesciene, duioasă și impresionantă **„Săraca mama"**, în felul poeziei populare, **„Cântec haiducesc"** este o doină desăvârșită.

Sub ocrotirea Arhanghelului Mihail, Țolescu își încheie frumosul volum cu **„N'or fi prea sfinte lacrimile mele"** din care citez:

N'or fi prea sfinte lacrimile mele,
Dar port mânia cerului în ele,
Când spadă-și face din mormântul meu
Arhanghelul lui Dumnezeu.

I. G. DIMITRIU

Gânduri pentru Anul 1964

(urmare din pag. 1)

logosul n'a avut nevoe de difuzoare electronice instalate pe sateliți artificiali și nici de tribuna ONU; și e normal ca într'o epocă de degradare morală, când conștiințele se vând iar convingerile se închiriază, să nu-și aleagă ca vehicul radio- televiziunea ori presa de tiraj . . . Adevărul e exploziv; cu cât e comprimat, cu atât detunătura e mai puternică.

In al doilea rând, pe consecința inevitabilă a neputinței înăbușirii adevărului: revirimentul opiniei publice. Forțele vitale ale bătrânului continent, încep să simtă primejdia ucigătoare a coluziunii capitalismului apatrid cu comunismul internațional. Aceleași cauze produc întotdeauna aceleași efecte. Un puternic curent naționalist suflă peste Europa. Și, manifestație semnificativă, **mișcările naționaliste europene, debarasate de tarele unui naționalism îngust, vorbesc aceeași limbă.** Ceea ce înseamnă că dacă înainte s'au căutat fără să se găsească, de data asta se vor găsi fără să se caute. Revoluția naționalistă europeană e în marș. După imperiul roman și republica creștină a Evului Mediu, acesta este în Europa fenomenul istoric cel mai important. Dar identitatea de vederi a mișcărilor naționaliste poate fi observată nu numai la scara europeană, ci și la scara mondială. Răbufniri puternice se produc acum în Statele-Unite și chiar în Anglia.

Nu trebue să ne lăsăm înșelați și dezarmați de aparențe. Nu numai dincolo, dar și dincoace de cortină, cei interesați în menținerea statu-quo-ului sunt o minoritate. Poate **aceeași minoritate** în ipostaze diferite . . .

La această cotitură istorică, toate sensurile conduc în noapte; unul singur conduce spre lumină: sensul adevărului creștin. Dacă credem astfel, dece să ne preocupe inferioritatea numerică a oamenilor lucizi? Când adormirea e colectivă, când rătăciții orbecăe prin întuneric, cei rămași să sune clopotele deșteptării sunt prin forța lucrurilor puțini. **Zonele primejdioase se trec în formații mici.**

Căci, cum spune Șeful Statului portughez: „Nu se știe niciodată până unde pot să răsune ecourile unei voci, chiar și atunci când se are impresia că se predică în pustiu." Aceste cuvinte, încărcate de un optimism măsurat și de o încredere lucidă în puterea misterioasă a verbului, ar trebui înscrise în conștiința celor mușcați de îndoială cu litere de foc. Chemare și îndemn, ele marchează o ruptură importantă în sânul conformismului mediocru.

Propaganda coexistenței a reușit să amorțească reflexul de apărare al popoarelor libere, dar n'a reușit să distrugă instinctul de conservare al națiunilor. Trezirea lui mântuitoare nu e în funcție de numărul oamenilor treji. Dacă nu se lasă dezarmați de propaganda minciunii, soldații adevărului sunt condamnați să învingă. Potentații zilei o știu prea bine. Furia lor epileptică impotriva celor care refuză să se integreze într'un anumit „sens al Istoriei", haznalele de lături progresite pe care le aruncă asupra celor pe care îi consideră, totuși, condamnați de Istorie, așa se explică.

In consecință, bătălia va fi câștigată sau pierdută pe plan psihologic, în primul rând. Pentru dezarmarea morală și neutralizarea noastră, vor fi întrebuințate cele mai drăcești și neprevăzute procedee. In momente de grea încercare, șovăirile noastre vor fi exploatate pentru a ne convinge de zădărnicia eforturilor și inutilitatea luptei. Argumentele nu vor lipsi. Inamicul e bogat, noi săraci; numeros, noi puțini . . . Propaganda lui va fi cu atât mai eficace, cu cât va găsi în rândurile noastre elemente receptive, care, din lipsă de pregătire și convingere, se vor transforma în unelte inconștiente ale defetismului.

Pentru cei rămași pe poziția națională e deci imperios necesar să înțeleagă importanța hotărâtoare a factorului psihologic.

Sarcinile sunt grele, dar nu covârșitoare; obstacolele mari, dar nu de neînvins; misiunile care îi revin fiecăruia din noi, ne vor încovoia adesea sub povara lor, dar dacă vom crede nestrămutat în triumful binelui, nu ne vor zdrobi. In luptă, situația e schimbătoare: succesele și insuccesele, ridicările și prăbușirile, norocul și nenorocul se succed într'un ritm uluitor. **Cine vrea să învingă, nu reacționează la propaganda inamicului, ci la mișcările lui; nu se preocupă de ceea ce inamicul intenționează să facă, ci de ceea ce poate să facă;** iar când se găsește la pământ, nu se vaetă, ci se ridică și continuă hotărât lupta. Situațiile critice nu pot fi dominate decât de cei care sunt pătrunși de justețea cauzei pentru care luptă.

Credință, disciplină, tenacitate, luptă. Acestea sunt cuvintele de ordine cu care trebue să ne angajăm în anul 1964. Cu ele vom învinge. Convingerea noastră nu se sprijină atât pe rațiune, cât pe ceea ce trebue să constitue în domeniul luptei de eliberare națională suportul oricărei rațiuni. Dece să ne punem problema raportului de forțe, de altfel schimbător, când știm că luptăm pentru o cauză dreaptă?

Căpitan C. STOICĂNESCU

BIBLIOTECA ROMÂNĂ DIN MUNCHEN

Un grup de compatrioți au decis înființarea unei instituții de cultură românească în exil cu numele de „Biblioteca Română din Műnchen". Adresa: 8 Műnchen 2, Dachauer Strasse 9/II, camera 9.

SCOLII

(urmare din pag. 1)

comunist francez ci pe Saint John Perse". Dar Pierre Fisson care a asistat la mascarada tipic sovietică a „concertului literar" transplantată la „Viqux Colombier" pretinde că Voz i-a răspuns: „Aragon, je l'adore" și mucles despre Saint John Perse («Le Figaro littéraire» din 19 ian. 1963 p. 6 col. 2).

Spre descărcarea „échotier"-lui nostru ar fi de adăogat că poeziile lui Evtušenko, tipărite în engleză în colecția „Pinguin" sunt prefațate de un iezuit. Că „Time", numărul din 20 dec. 1963, pp. 69—76, face reclamă frenetică „literaturii" sovietice. Că, în sfârșit, Saint John Perse, superbul poet cu voce gravă, părăsindu-și olimpianismul (**Ma gloire est sur les sables** . . . nu?) a scris panegiricul președintelui Kennedy — text cât se poate de „angajat" ca să fim sobri și să ne abținem dela orice judecată estetică — și care va putea fi publicat oricând în foile sovietice, alături de proza lui Aragon . . .

Die Standarte

DIE KGL. RUMÄNISCHE KRIEGSMARINE*)

Von H. MAST

Die Gründung der rumänischen Kriegsmarine fällt in die 60er Jahre des vorigen Jahrhunderts. Sie war damals naturgemäß in ihrer Zielsetzung auf die Sicherung des Donaustroms eingestellt. Das erste Kriegsschiff war der Radaviso „Romania" mit 130 t Deplacement und lief 1862 vom Stapel. Ihm folgte die Radjacht „Stefan del Mare" 1866. Es folgten Dampfbarkassen für die Strompolizei, sogenannte Spierentorpedoboote und Kanonenboote und in den 80er Jahren der Schraubendampfer „Mircea" als erstes seegehendes Marineschulschiff. Schon 1888 kam das erste Panzerschiff, die „Elisabeta", zur Einstellung, der weitere Kanonenboote und nun auch Torpedoboote nachfolgten.

Doch nun beginnt die Periode des Stillstandes.

Das einseitig kontinentale Denken der damaligen Staatsführung, gab dem Landheer mehr, als der Marine. Eine Zeiterscheinung, die zu dieser Zeitperiode in so vielen Staatskanzleien von Staaten vorherrschte, die das Geschenk des Meeres nicht verstanden hatten — wie z. B. Österreich-Ungarn!

Um die Jahrhundertwende umfaßte der Schiffspark der rumänischen Kriegsmarine nur mehr 19 Einheiten, im Gegensatz zu 1897, wo er noch „29" umfaßte.

Mit 1907 beginnt eine Verstärkung des Schiffsparkes wieder einzutreten. 4 Panzerkreuzer werden eingestellt. Kleine Torpedoboote als Wachboote für die Donau treten hinzu. Gleichzeitig werden die ersten „Donaumonitore" — Lascar Catargiu, Ion C. Bratianu und Mich. Kogalniceanu — eingestellt.

In den ersten Weltkrieg tritt die rumänische Kriegsmarine mit einem Kreuzer, 4 Monitoren, 4 Zerstörern, 13 Torpedobooten, 5 Kanonenbooten, 13 Sonderschiffen und 4 Motorbooten.

Nach dem ersten Weltkrieg, der der rumänischen Kriegsmarine eine Modernisierung ihres Schiffsparkes teils durch Neubauten, teils durch Ankäufe von Italien und aber auch durch Zuweisungen von Seiten der damaligen Siegermächte aus den Schiffsbeständen der ehemaligen österreichischen Kriegsmarine brachte, trat wieder eine bedauerliche Stagnation in der Angleichung des Schiffsparkes an die maritimen Forderungen eines an das Meer grenzenden Staates ein.

Diese Periode beurteilt ein Wehrhistoriker (Jürg Meister — 1958) u. a. nachfolgend:

»... Es darf nicht übersehen werden, daß bis 1941 die Marine von allen rumänischen Regierungen immer als „quantité négligeable" betrachtet wurde und somit weder über die nötige Tradition, Ausbildung und Mittel verfügte, um der zehnfachen sowjetischen Überlegenheit mit Aussicht auf Erfolg sich entgegen stellen zu können. Während des Krieges steigerte sich der innere Kampfwert bedeutend und wenn auch keine wesentlichen Neubauten frontbereit waren, so kannte doch die rumänische Marine als einzige aller am 2. Weltkrieg beteiligten Seemächte größere Schiffsverluste vermeiden....«

In den zweiten Weltkrieg trat die kgl. rumänische Kriegsmarine 1941 mit nachfolgendem Flottenstand ein:

SEEGEHENDE FAHRZEUGE

I. Zerstörer — Distrugatoare

2 zu 1850 t — Baujahr 1928/29: Regele Ferdinand, Regina Maria

2 zu 1745/1410 t — Baujahr 1918/19: Mărăşti, Mărăşeşti.

I.. Torpedoboote — Torpiloare 3

2 zu 266 t — Baujahr 1913/14: Naluca, Smeul (ex. österr. 82/83 F)

1 zu 262 t — Baujahr 1914: Sborul (ex österr. T 81).

III. Unterseebote — Submarin 1

1 — 650/900 t — Baujahr 1930 (übernommen 1936): Delfinul.

IV. Kanonenboote — Canoniere 4

4 zu 351/450 t — Baujahr 1916/17: Capitan Dumitrescu, Sublocotenent Ghiculescu, Locotenent Lepri Remus (von Frankreich 1920 angekaufte Minensucher).

V. Minensucher 1

1 zu 812 t — Baujahr 1939: Amiral Murgescu.

VI. Flußmonitore — Monitoare 7

2 zu 550 t — Baujahr 1915: Basarabia, Bucovina (ex österr. Inn, Sava)

4 zu 680 t — Baujahr 1907/08: Ion C. Bratianu, Lascar Catargiu, Alexandru Lahovari, Mihail Kogalniceanu

1 zu 450 t — Baujahr 1904: Ardeal (ex österr. Temes).

VII. Wachtfahrzeuge — Vedete 15

7 zu 50 t — Baujahr 1907
2 zu 24 t — Baujahr 1914
4 zu 30 t — Baujahr 1894
2 zu 45 t — Baujahr 1882 — alle für die Donau!

Zusätzlich sind sämtliche Fahrzeuge — Hilfsminensucher für die Donau.

VIII. Fahrzeuge der Grenzwache Donau — Dnjestr — Schwarzes Meer

2 zu 100 t — Baujahr 1888
4 zu 9 t — Baujahr 1921
9 zu 3,5 t — Baujahr ? — für die Donau
3 zu 2,2 t — Baujahr ? — für den Dnjestr.

IX. Hilfsfahrzeuge

1 U-Boot-Begleitschiff — 1350 t — Baujahr 1928: Constanţa

1 Königsjacht — 2050 t — Baujahr 1930: Luceafarul

1 Schulschiff (Vasscoala) — 1630 t — Baujahr 1938: Mircea.

*

Bei Kriegsbeginn 1941 war die rumänische Kriegsflotte gerade in Umorganisierung und Erneuerung des Materials begriffen. Wie schon eingangs erwähnt, hatte die rumänische Heeresleitung bzw. Regierung das Schwergewicht der materiellen Ausrüstung auf das Landheer — trotz des vorzüglichen Mannschaftsmaterials und eines fachlich gut ausgebildeten Seeoffizierskorps — verlegt. Die notwendigen Geldmittel zur intensiven Ausbildung und für Seemanöver wurden nicht in dem Ausmaß bewilligt, als sie angesichts der machtpolitischen Stellung Rumäniens am Balkan und aber auch gegenüber Rußland bzw. seiner Flotte im Schwarzen Meer notwendig gewesen wären. Allerdings, die Marineleitung hatte diese Tatsachen längst richtig erkannt, konnte sich aber nicht durchsetzen. Erst die militärischen Vereinbarungen mit Deutschland Anfang 1941 führten zu einer grundsätzlichen Änderung der Heeresleitung zu den Marinefragen. Die materielle Ausrüstung wurde ergänzt und erneuert, die Ausbildung, entsprechend den schon lange geforderten Anforderungen der Seeoffiziere, der modernen Seetaktik angepaßt.

In diese Regenerationsperiode trat die russische Kriegserklärung. Zu diesem Zeitpunkt waren von der rumänischen Kriegsflotte einsatzbereit:

4 Zerstörer, 3 Torpedoboote, 1 Minenleger, 1 U-Boot, 3 Schnellboote und die gesamte Donau-Flotille

In der Folge werden nun die Kriegseinsätze der Donauflotille und der seegehenden Kriegsschiffe — soweit bekannt — kurz zusammengefaßt gebracht.

A. Donauflotille — 1941

Der rumänischen Donauflotille in der Stärke von 7 Monitoren, 2 modernen Flußminenlegern und einer weiteren Anzahl von älteren und modernen Fahrzeugen, stand als Gegner ein Teil der russischen Donauflotille in der Stärke von 6 Monitoren und Kanonenbooten sowie 50 kleineren Flußkriegsfahrzeugen gegenüber.

Nach der erzwungenen Auslieferung Bessarabiens 1940 gelangten die Russen wieder an der unteren Donau in den Besitz des linken Donauufers. Sie verlegten daher sofort einen Teil ihrer Dnjestrflotille in die Donau mit dem Stützpunkt Ismail. Da nun die deutsche Donauflotille lediglich aus leichten Fahrzeugen bestand, welche stärkemäßig der russsichen Donauflotille unterlegen war, kam als mindestens gleichwertiger Gegner nur die rumänische Donauflotille in Betracht. Sie trug daher auch die Hauptlast der Einleitungskämpfe an der Donau.

Die Feuereröffnung der rumänischen Donauflotille erfolgte am Morgen des 22. Juni 1941 auf die sowjetische Flottenbasis Ismail. Da das Ziel der rumänischen Offensive die Rückeroberung von Bessarabien bildete, blieb vorläufig die rumänische Front am Unterlauf des Pruth und an der Donau der „festhaltende rechte Flügel". Die Sowjets, die das ganze Mündungsgebiet der Donau von Galatz bis zum Meer beherrschten, versuchten wiederholt, bei Reni und Tulcea die Donau zu überschreiten. Entscheidend unterstützt von der Donauflotille, gelang es den rumänischen Kräften, die Angriffe zurückzuweisen. Auch am Chiliaarm versuchten die Sowjets das Südufer mit dem gleichen negativen Erfolg zu besetzen. Letztere Angriffe bezweckten, die Rückzugslinie für die russische Donauflotille offen zu halten.

Bei der nun folgenden Räumung der unteren Donau gelang es den rumänischen Monitoren bei Periprava eine Reihe kleinerer russischer Kriegsfahrzeuge zu stellen und zu vernichten. Auch übernahm die rumänische Donauflotille die Durchführung und den Schutz der Landungsoperationen durch rumänische Marinelande- und Heerestruppen auf das nördliche Donauufer und ermöglichte dadurch die weitere erfolgreiche Verfolgung des russischen Rückzuges.

Damit endete die Kampfperiode der rumänischen Donauflotille im rumänisch-russischen Krieg.

B. Tätigkeit der rumänischen Seestreitkräfte 1941

Der Gegner der rumänischen Seestreitkräfte war die russische Kriegsflotte. Sie bestand bei Kriegsbeginn aus: 1 Schlachtschiff, 4 alten und 2 modernen Kreuzern, 3 Flotillenführern, 14 modernen und 5 alten Zerstörern, einigen Torpedo- und Geleitbooten, 45 U-Booten und einer weiteren Reihe von Kleinkriegsschiffen. Trotz dieser, schon allein zahlenmäßigen Überlegenheit, ist es der russischen Kriegsflotte während des **ganzen Krieges** nicht gelungen, weder die Seeherrschaft im Schwarzen Meer zu behaupten, noch irgendein Kriegsfahrzeug der rumänisch-deutschen Seestreitkräfte zu versenken! Wobei noch zu erwähnen ist, daß sich die zahlenmäßige Stärke der russischen Kriegsflotte noch während des Krieges um 2 Schlachtschiffe und 2 moderne Kreuzer vermehrte!

Als bemerkenswerte Einsätze der verschiedenen Einheiten wären zu erwähnen:

Die Operationen des (einzigen) U-Bootes „Delfinul", welches 3—4 Feindfahrten unternahm und dabei u. a. die Versenkung des russischen Motordampfers „Svanetia" mit 4.125 t meldete. Die Ursache, warum das U-Boot so wenig Einsätze fahren konnte, war darin zu suchen, daß es für das Schwarze Meer zu groß und unhandlich gebaut war und zahlreiche Motorpannen erlitt. Doch muß gesagt werden, daß das Boot trotzdem während des ganzen Krieges immer wieder Einsätze fuhr. In diesem Zusammenhang sei noch festgestellt, daß im Jahre 1944 von den rumänischen Werften noch 2 U-Boote „Marsuinul„ und „Rechinul" vom Stapel liefen. Sie unternahmen zwar eine Reihe von Probe- und Übungsfahrten, wurden aber durch die Katastrophe vom August 1944 am vollen Kriegseinsatz gehindert.

Von Bedeutung waren die Feindfahrten der rumänischen Schnell-(S-)Boote. Um die russischen Nachschubüberfahrten zu stören, unternahmen sie wiederholt Vorstöße gegen die Gewässer von Odessa. Als Operationsbasis diente der Hafen von Bugaz. Weitere Einsätze waren die Minenverseuchung vom 21. 10. 1941 vor Otschakow, bei dem 2 rumänische Minenschlepper eingesetzt waren und ein Schlepper „Drosse" sank.

Am 30. 11. 1941 wurde deutscherseits zur Unterstützung der nach dem Osten vormarschierenden deutschen Truppen ein „Geleitzug" gebildet. Die Handelsdampfer wurden von zwei rumänischen Schnellbooten, dem deutschen Sperrbrecher 191 und 4 deutschen Räumbooten konvoiert. Der Geleitzug gelangte unbeschädigt nach Otschakow.

Einen schweren Verlust erlitt die rumänische Kriegsmarine Ende Oktober 1941, als nach der Besetzung von Odessa durch die rumänischen Truppen die Minenräumung des Hafens durchgeführt wurde. Dabei gingen die beiden letzten rumänischen Minenschlepper verloren.

Von besonderer Wichtigkeit waren die Transporte von rumänischem Öl nach der von den deutsch-italienischen Seestreitkräften besetzten Ägäis und von dort weiter nach Italien, dessen Flotte laufend unter Schwierigkeiten in der Brennstoffversorgung stand. Der Seeweg bis zu den Meerengen war ständig von sowjetischen U-Booten, Flugzeugen und Minenverlegungen bedroht.

Der Geleitschutz dieser Öldampfer wurde ausschließlich durch die rumänische Kriegsmarine — Zerstörer, Torpedoboote und Kanonenboote — versehen. Dabei gingen 1941 2 italienische Tanker und die rumänischen Dampfer „Oituz" (2686 t) und „Peles" (5700 t) sowie einige kleinere Schiffe verloren.

Endlich wäre noch die Torpedierung eines sowjetischen Dampfers durch einen rumänischen Zerstörer „Regina Maria" am 17. 12. 1941 bei Kap Schabla zu erwähnen. Ferner noch der Angriff deutsch-rumänischer Seestreitkräfte am 23. 10. 1941 gegen ein sowjetisches Kriegsschiff, daß aber sofort abdrehte, als es die Angriffsabsichten erkannte. Dieses Kriegsschiff gehörte zu einem schon seit dem 22. 10. 1941 im Schwarzen Meer kreuzenden sowjetischen Flottenverband von einem Kreuzer und 2 Zerstörern, der typen- und waffenmäßig überlegen gewesen wäre.

(Fortsetzung folgt)

*) Quellenangaben:

„Weyer" — Taschenbuch der Kriegsflotten, mehrere Jahrgänge.

„Nauticus" — Jahrbuch für Deutschlands Seeinteressen, mehrere Jahrgänge

„Jürg Meister" — Der Seekrieg in den osteuropäischen Gewässern. 1958.

„Deutscher Flottenkalender", mehrere Jahrgänge, und Kriegswerk über „S"-Boote usw.

Gastarbeiter, exotische Studenten, Entspannung und Entspannungsopfer

Wir wissen nicht genau, wieviel Ausländer zur Zeit in der Bundesrepublik Deutschland arbeiten, Italiener, Jugoslawen, Griechen, Spanier, Türken, Nordafrikaner und viele andere. Auf jeden Fall müssen es sehr viele sein, denn an manchen Tagen beherrschen die Gastarbeiter die Bahnhöfe und gewisse Stadtviertel in München, Stuttgart, Düsseldorf, Köln, Frankfurt und Hannover, sowie in zahlreichen anderen, kleineren Ortschaften. Gewiß, dieses riesige Menschenpotential ist für die deutsche Wirtschaft wertvoll. Wir sind auch geneigt zu glauben, daß die Mehrzahl dieser Gastarbeiter tüchtig und fleißig ihre Aufgabe durchführen und daß die Schlägereien, die Raubüberfälle und alle möglichen Arten von Betrügereien auf das Konto einer Minderheit gehen. Wahrscheinlich werden die zuständigen Polizeibehörden schon festgestellt haben, wie hoch der Prozentsatz dieser Minderheit ist.

Die Gastarbeiter stellen aber auch in anderer Hinsicht ein Problem dar, viel wichtiger und gefährlicher für die Sicherheit und die Ordnung der Bundesrepublik, als die kriminellen Delikte, nämlich das Problem der kommunistischen Infiltrierung. Betreffend die Italiener konnten wir feststellen, daß **mindestens 30% von ihnen Beiträge an die kommunistischen Gewerkschaften zahlen und daß noch ein größerer Prozentsatz unter der direkten Kontrolle von kommunistischen Gewerkschaftsfunktionären stehen.** Sehr viele Spanier und nicht wenige Griechen, Türken und Nordafrikaner werden von tschechischen und ostzonalen Kommunisten gesteuert.

Im Falle des Falles werden alle diese kommunistischen oder von Kommunisten gesteuerten Gastarbeiter eine ganz hübsche 5. Kolonne bilden, die mit Ersatz aus den Reihen der farbigen Studenten verstärkt werden wird. Selbstverständlich wollen wir nicht sagen, daß **alle** Studenten aus den sogenannten Entwicklungsländern kommunistische Werkzeuge sind, aber viele sind es. Und andere? Andere besuchen nur selten die Vorlesungen, melden sich nicht zu den Prüfungen und betreiben in München ein „dolce vita" zwischen Schwabing und den um den Hauptbahnhof gelegenen Straßen, nebenberuflich als Zuhälter, Schmuggler und Opiumhändler tätig.

Alle diese Leute sind aber unantastbar. Sie stehen unter dem Schutz der Meinungsmacher und anderer Linksintellektueller, die eine richtige Diktatur in der Bundesrepublik ausüben. Die Meinungsmacher setzen sich für Ostermärsche ein und für jeden, der den totalen Verzicht predigt, für Geldsammlungen zu Gunsten der spanischen Kommunisten oder anarchistischer Bombenleger... Es lebe die Entspannung, die alle Tore weit öffnen muß und dem Weltkommunismus freien Weg schafft. Auf dem Wege zur Entspannung werden die letzten Hindernisse schleunigst beseitigt, an erster Stelle diejenigen, die das wahre Gesicht der „friedlichen Koexistenz" und der kommunistischen Henker in ihren eigenen Ländern gesehen haben. Schon seit geraumer Zeit arbeiten die Meinungsmacher in Deutschland nach einem präzisen Plan, der den politischen Tod der heimatlosen Ausländer und der vor dem Kommunismus Geflüchteten zum Ziele hat. Sie haben gegen diese Flüchtlinge, die außer ihrer Ehre und ihrem Widerstandswillen alles verloren haben, seit Jahren gehetzt. Diese Hetzkampagne richtete sich hauptsächlich gegen jene Männer, die bis zum Schluß als Soldaten an der Seite der Deutschen gekämpft haben. Sie dürfen jetzt für die „Entspannung" kein Hindernis mehr bilden und müssen mit allen Mitteln aus dem Wege geschafft werden.

Ein Gesetzentwurf, der den Namen „Gesetz über den Aufenthalt der Ausländer" trägt, wurde bereits dem Bundestag vorgelegt. Gemäß dieses Gesetzentwurfes kann ein Flüchtling **aus Westdeutschland ausgewiesen werden, und zwar auch in den kommunistischen Staat, dem er entstammt.** Außerdem können die heimatlosen Ausländer und die vor dem Kommunismus Geflüchteten **einen Zwangsaufenthaltsort zugewiesen bekommen und es kann ihnen auch die politische Tätigkeit untersagt werden.**

Noch ist dieser Entwurf nicht Gesetz und schon haben manche Behörden entsprechend gehandelt. Aber darüber werden wir noch berichten.

Für alle Angehörigen der vom sowjetischen Kolonialismus unterjochten Völker, die im Westen die Freiheit zu finden glaubten, ist das Gebot der Stunde: **zusammenschließen und eine einzige Front bilden.** **Traian Rovinaru**

II. BETRACHTUNGEN ZUR FRAGE DES ASYLRECHTS

Eine andere Gruppe von Flüchtlingen ist diejenige, welche die Anerkennung auf Grund des Genfer Abkommens vom 28. Juli 1951 erlangte.

In der Präambel zu der Genfer Konvention wird festgestellt:

„Die Hohen vertragschließenden Teile

In der Erwägung, daß die Satzung der Vereinten Nationen und die am 10. 12. 1948 von der Generalversammlung angenommene Erklärung der Menschenrechte den Grundsatz bestätigt habe, daß die Menschen ohne Unterschied die Menschenrechte und Grundfreiheiten genießen sollen.

In der Erwägung, daß die Organisation der Vereinten Nationen wiederholt die tiefe Verantwortung zum Ausdruck gebracht hat, die sie für die Flüchtlinge empfindet, und sich bemüht hat, diesen in möglichst großem Umfange die Ausübung der Menschenrechte und der Grundfreiheiten zu sichern,

In der Erwägung, daß es wünschenswert ist frühere internationale Vereinbarungen über die Rechtsstellung der Flüchtlinge zu revidieren und zusammenzufassen und den Anwendungsbereich dieser Regelung sowie den dadurch gewährleistenden Schutz durch eine neue Vereinbarung zu erweitern,

In der Erwägung, daß sich aus der Gewährung des Asylrechtes nicht zumutbare schwere Belastungen für einzelne Länder ergeben können und daß eine befriedigende Lösung des Problems, dessen internationalen Umfang und Charakter die Organisation der Vereinten Nationen anerkannt hat, ohne internationale Zusammenarbeit unter diesen Umständen nicht erreicht werden kann,

In Anerkenntnis dessen, daß dem Hohen Kommissar der Vereinten Nationen für Flüchtlinge die Aufgabe obliegt, die Durchführung der internationalen Abkommen zum Schutz der Flüchtlinge zu überwachen, und daß eine wirksame Koordinierung der zur Lösung dieses Problems getroffenen Maßnahmen von der Zusammenarbeit der Staaten mit dem Hohen Kommissar abhängen wird,

Haben folgendes vereinbart:

Im Sinne dieses Abkommens findet der Ausdruck „Flüchtling" auf jede Person Anwendung:

Die in Anwendung der Vereinbarungen vom 12. Mai 1926 und 30. Juni 1928 oder in Anwendung der Abkommen vom 28. Oktober 1933 und 10. Februar 1938 und des Protokolls vom 14. September 1939 oder in Anwendung der Verfassung der Internationalen Flüchtlingsorganisation als Flüchtling gilt.

Die von der Internationalen Flüchtlingsorganisation während der Dauer ihrer Tätigkeit getroffenen Entscheidungen darüber, daß jemand nicht als Flüchtling im Sinne ihres Status anzusehen ist — also diejenigen, welche die damaligen Vorschriften der UNRRA und IRO aus politischen Gründen nicht erfüllten —, stehen dem Umstand nicht entgegen, daß die Flüchtlingseigenschaft Personen zuerkannt wird, die die Voraussetzungen der Ziff. 2 dieses Artikels erfüllen (Kapitel I, Artikel 1, A, Abs. 1).

Die infolge von Ereignissen, die vor dem 1. Januar 1951 eingetreten sind, und aus der begründeten Furcht vor Verfolgung wegen ihrer Rasse, Religion, Nationalität, Zugehörigkeit zu einer bestimmten sozialen Gruppe oder wegen ihrer politischen Überzeugung sich außerhalb des Landes befindet, dessen Staatsangehörigkeit sie besitzt, und den Schutz dieses Landes nicht in Anspruch nehmen kann oder wegen dieser Befürchtungen nicht in Anspruch nehmen will; oder die sich als Staatenlose infolge solcher Ereignisse außerhalb des Landes befindet, in welchem sie ihren gewöhnlichen Aufenthalt hatte, und nicht dorthin zurückkehren kann oder wegen der erwähnten Befürchtungen nicht dorthin zurückkehren will (Kapitel I, Artikel 1, A, Abs. 2).

„Jeder Flüchtling hat in dem Gebiet vertragschließender Staaten freien und ungehinderten Zugang zu den Gerichten."

„In dem vertragschließenden Staat, in dem ein Flüchtling seinen gewöhnlichen Aufenthalt hat, genießt er hinsichtlich des Zugangs zu den Gerichten einschließlich des Armenrechts und der Befreiung von der Sicherheitsleistung für Prozeßkosten dieselbe Behandlung wie ein eigener Staatsangehöriger."

„In den vertragschließenden Staaten, in denen ein Flüchtling nicht seinen gewöhnlichen Aufenthalt hat, genießt er hinsichtlich der in Ziffer 2 erwähnten Angelegenheit dieselbe Behandlung wie ein Staatsangehöriger des Landes, in dem er seinen gewöhnlichen Aufenthalt hat." (Art. 16, Abs. 1, 2 und 3)

„Die vertragschließenden Staaten werden einen Flüchtling, der sich rechtmäßig in ihrem Gebiet befindet, nur aus Gründen der öffentlichen Sicherheit oder Ordnung ausweisen."

„Die Ausweisung eines Flüchtlings darf nur in Ausführung einer Entscheidung erfolgen, die in einem durch gesetzliche Bestimmungen geregelten Verfahren ergangen ist. Soweit nicht zwingende Gründe für die öffentliche Sicherheit entgegenstehen, soll dem Flüchtling gestattet werden, Beweise zu seiner Entlastung beizubringen, ein Rechtsmittel einzulegen und sich zu diesem Zweck vor einer zuständigen Behörde oder vor einer oder mehreren Personen, die von der zuständigen Behörde besonders bestimmt sind, vertreten zu lassen."

„Die vertragschließenden Staaten werden einem solchen Flüchtling eine angemessene Frist gewähren, um ihm die Möglichkeit zu geben, in einem anderen Lande um rechtmäßige Aufnahme nachzusuchen. Die vertragschließenden Staaten behalten sich vor, während dieser Frist diejenigen Maßnahmen anzuwenden, die sie zur Aufrechterhaltung der inneren Ordnung für zweckdienlich erachten (Art. 32, Abs. 1, 2 und 3)."

„Keiner der vertragschließenden Staaten wird einen Flüchtling auf irgendeine Weise über die Grenzen von Gebieten ausweisen oder zurückweisen, in denen sein Leben oder seine Freiheit wegen seiner Rasse, Religion, Staatsangehörigkeit, seiner Zugehörigkeit zu einer bestimmten sozialen Gruppe oder wegen seiner politischen Überzeugung bedroht sein würde."

„Auf die Vergünstigung dieser Vorschrift kann sich jedoch ein Flüchtling nicht berufen, der aus schwerwiegenden Gründen als eine Gefahr für die Sicherheit des Landes anzusehen ist, in dem er sich befindet, oder der eine Gefahr für die Allgemeinheit dieses Staates bedeutet, weil er wegen eines Verbrechens oder eines besonders schweren Vergehens **rechtskräftig** verurteilt wurde." (Art. 33, Abs.1 und 2.)

In einem Rechtsgutachten des Max-Planck-Institutes vom 10. Februar 1960, ausgearbeitet im Auftrage des Hohen Kommissars der Vereinten Nationen für Flüchtlinge (wie im I. Teil dieses Kommentars schon erwähnt) wurde folgendes in Bezug auf Art. 32 und Art. 33 der Genfer Konvention gesagt:

„... Hält die nach Länderrecht zuständige Behörde die Voraussetzungen für eine Abschiebung oder Ausweisung nach den genannten Bestimmungen für gegeben, so kann ein Aufenthaltsverbot oder ein Ausweisungsbefehl ergehen. Gegen beide Verwaltungsakte ist der Rechtsweg zu den Verwaltungsgerichten gegeben, deren Entscheidungen die Behörden nicht durch Vollziehung der angefochtenen Maßnahmen zuvorkommen dürfen."

Wie schon in Verbindung mit Art. 23 des Gesetzes über die Rechtsstellung der heimatlosen Ausländer erwähnt worden ist, sind konventionswidrige Entscheidungen im Einzelfall nicht ausgeschlossen. Das Rechtsgutachten des Max-Planck-Instituts sah „eine mögliche Fehlerquelle" darin, „daß die im Bundesgesetzblatt zusammen mit den englischen und französischen Originaltexten verkündete deutsche Übersetzung der Konvention in Art. 32 Abs. 1 eine Ausweisung, aus Gründen der öffentlichen Sicherheit und Ordnung, als zulässig bezeichnet und damit einen Begriff des deutschen Polizeirechts verwendet, der möglicherweise nur im Hinblick auf die hierfür herausgebildeten Regeln ausgelegt wird."

Da die Originaltexte in Art. 32 Abs. 1 eine Ausweisung nur aus "grounds of **national** security or public order" bzw. «des raisons de sécurité **nationale** ou d'ordre public» zuläßt, betrachte ich die deutsche Übersetzung der Originaltexte mit aus Gründen der öffentlichen Sicherheit und Ordnung als mangelhaft, die für die Flüchtlinge sehr nachteilige Folgen bringen kann.

„Das Abkommen über die Rechtsstellung der Flüchtlinge vom 28. Juli 1951" — sagt das erwähnte Rechtsgutachten weiter — „ist am 19. November 1951 von einem Bevollmächtigten der Bundesrepublik Deutschland unterzeichnet worden. Sie wurde den gesetzgebenden Körperschaften der Bundesrepublik zur Beschlußfassung zugeleitet und vom Bundestag unter Zustimmung des Bundesrates mit Gesetz vom 1. Sept. 1953 gebilligt. Weder bei der Unterzeichnung noch bei der weiteren Behandlung und Ratifizierung der Konvention wurden von der Bundesrepublik irgendwelche Vorbehalte gemacht. Das Inkrafttreten eines ohne Vorbehalte angenommenen Vertrages hat regelmäßig zur Folge, daß alle seine Bestimmungen beachtet und durchgeführt werden müssen. Die Konvention wurde durch ein Bundesgesetz gutgeheißen und als innerstaatliches Recht in der Bundesrepublik eingeführt. Der Inhalt der Flüchtlingskonvention fällt nach dem Grundgesetz der Bundesrepublik in die Bundeskompetenz. Die Konvention besitzt innerstaatliche Gesetzeskraft und ist damit für alle Behörden und Bewohner des Bundesgebietes verbindlich."

Es wurde bis jetzt dargelegt, daß, wenn ein Ausländer nach dem Gesetz für heimatlose Ausländer und nach der Genfer Konvention die Anerkennung erlangt hat, die Bestimmungen dieses Gesetzes für ihn rechtsverbindlich sind. Denn wenn das Ausländergesetz weiter primär Anwendung finden sollte, wäre der Sinn des Gesetzes für heimatlose Ausländer und das Genfer Abkommen ohne Bedeutung.

Aus dieser kurzen Erwähnung der für unseren Kommentar wichtigsten Bestimmungen des Abkommens vom 28. Juli 1951 für die Rechtsstellung der Flüchtlinge, konnten wir ersehen, wer ein anerkannter ausländischer Flüchtling ist und was die vertragschließenden Staaten dazu bewogen hat, den Flüchtlingen einen so liberalen Status zu gewähren. Außerdem haben wir gesehen, daß ein anerkannter ausländischer Flüchtling freien und ungehinderten Zugang zu den Gerichten hat und sich derselben Behandlung erfreuen soll wie ein deutscher Staatsbürger. Er hat das Aufenthaltsrecht in seinem Asylland, das Recht bewegliches und unbewegliches Eigentum zu erwerben, das Urheberrecht und die gewerblichen Schutzrechte, das Vereinigungsrecht, das Recht auf Arbeit, auf nichtselbständige und selbständige Tätigkeit, das Recht sich freiberuflich zu betätigen, den Anspruch auf Wohlfahrt wie jeder Staatsangehörige des jeweiligen Aufenthaltslandes, die soziale Sicherheit und, wie wir aus der Untersuchung des Artikels 32 und 33 festgestellt haben, das Recht gegen eine Ausweisung die gesetzlichen Bestimmungen voll in Anspruch zu nehmen.

„Die vertragschließenden Staaten verpflichten sich zur Zusammenarbeit mit dem Amt des Hohen Kommissars der Vereinten Nationen für Flüchtlinge oder jede ihm etwa nachfolgende andere Stelle der Vereinten Nationen bei der Ausübung seiner Befugnisse, insbesondere zur Erleichterung seiner Aufgabe, die Durchführung der Bestimmungen dieses Abkommens zu überwachen" (Art. 35). Also eine Verpflichtung der vertragschließenden Staaten gegenüber dem Amte des Hohen Kommissars der Vereinten Nationen für Flüchtlinge und eine Verpflichtung der Vereinten Nationen gegenüber den Flüchtlingen, darüber zu wachen, daß die Bestimmungen respektiert werden.

Bei den Verhandlungen, die der damalige Bundeskanzler Adenauer im Herbst 1955 in Moskau geführt hat, wurde unter anderem vereinbart, daß die beiden Regierungen sich verpflichten Häftlinge zu übernehmen. Waren also nach 1945 sowjetische Staatsbürger in der Bundesrepublik Deutschland und deutsche Staatsangehörige in der Sowjetunion auch wegen krimineller Straftaten verurteilt, konnte jetzt eine Rückführung stattfinden, wenn die betreffende Regierung sich zur Übernahme bereit erklärte und der Häftling ohne Zwang dazu bereit war. In den nachfolgenden Jahren nach der Moskauer Vereinbarung geschah es in der Bundesrepublik sehr oft, daß Vertreter des Hohen Kommissariats der Vereinten Nationen für Flüchtlinge an verschiedene Grenzpunkte der Bundesrepublik eilten, um die Häftlinge (es waren meistens Mörder), die sich bereit erklärten, in ein Gefängnis der Sowjetunion zu übersiedeln, eindringlich zu fragen, ob sie tatäschlich freiwillig und ohne Zwang nach der Sowjetunion wollen. Der Häftling wurde feierlich über seinen Flüchtlingsstatus belehrt, der Vertreter des Hohen Kommissars der Vereinten Nationen für Flüchtlinge stellte die vorgeschriebenen Fragen, es wurde ein Protokoll gemacht und dann erst wurde der Flüchtling mit Geleit an der Grenze übergeben. Es waren schwerwiegende Formalitäten. Die Prinzipien der Freiheit wurden auch in dem Fall eines Mörders gewahrt und der Hohe Kommissar der Vereinten Nationen scheute keine Mühe, seine ganze Autorität in die Wagschale zu werfen, um seine durch internationale Vereinbarungen übertragenen Rechte und Verpflichtungen gegenüber den Flüchtlingen zum Ausdruck zu bringen.

In dem im Frühjahr dieses Jahres von Presse, Funk, Fernsehen und Film gegen die politischen Flüchtlinge aus dem Osten mit aller Kraft geführten Kesseltreiben wurde wiederholt die Behauptung aufgestellt, daß, als Gegenleistung für das Asylrecht, die völlige politische Enthaltsamkeit der Ostflüchtlinge verlangt werden soll. Diese Behauptung ist nicht stichhaltig. Es trifft nicht zu, daß die Gesetze von uns eine völlige politische Enthaltsamkeit verlangen. Wir wurden doch nicht deshalb anerkannt, um auf unsere politische Einstellung zu verzichten. Im Gegenteil! Nur die Tatsache allein, daß die Anerkennung als ausländischer Flüchtling auch auf Grund einer politischen Einstellung erfolgen kann, mit anderen Worten auf Grund einer antikommunistischen Einstellung, gibt uns die feste Überzeugung und die Beruhigung, daß unsere politische Orientierung geachtet wird. In Fachkreisen ist seit Jahren die Tatsache bekannt, daß, auf Grund der verwaltungsgerichtlichen Urteile (Bundesverwaltungsgericht Berlin, Bayerischer Verwaltungsgerichtshof München, Verwaltungsgericht Ansbach), ein Anerkennungsgrund auch außerhalb der Grenzen des Verfolgungslandes entstehen kann, nämlich dann, wenn ein Ausländer hier in der Bundesrepublik sich auf religiösem, kulturellem, wissenschaftlichem oder politischem Gebiet betätigt, für die Freiheit und für das Selbstbestimmungsrecht seines Heimatlandes eintritt und dadurch in Konflikt mit dem politischen System seiner Heimat gerät.

Es wird so viel über die Freiheit gesprochen. Gilt diese Freiheit für die Ostflüchtlinge nicht? Sind wir zu PARIAS der westlich-demokratischen Welt geworden?

„Kritik an der Politik, welche die jeweilige Regierung der Bundesrepublik für richtig hält ist zulässig, ist dem Wesen der Demokratie entsprechend sogar erwünscht", heißt es in einer Entscheidung des Bundesgerichtshofes in Karlsruhe. „Für sich allein erfülle politische Kritik niemals einen Straftatbestand, mag sie auch hart und scharf und, wie dies bei politischer Polemik leicht unterläuft, offenkundig unberechtigt sein." (3. Strafsenat des Bundesgerichtshofes 46/62 vom 11. Januar 1963.)

Systematisch und bewußt werden **nur die Ostflüchtlinge gelobt** und als Beispiel hingestellt, **die alle heimatlichen Bindungen und Verpflichtungen aufgegeben haben.** Jeder soll sich eingliedern, nur seinem bürgerlichen Beruf nachgehen und stets und beharrlich vergessen, daß er ein politischer Flüchtling ist, der Verpflichtungen gegenüber seinem Volk und gegenüber seinem Gewissen hat, die niemals mit Geld und saturiertem bürgerlichem Leben zu erfüllen sind.

Ein profilierter Politiker, der nach 1933 politisches Asyl in der Schweiz genossen hat, erklärte im Frühjahr d. J., daß die politischen Flüchtlinge in der Bundesrepublik Deutschland zu viel Freiheit hätten und daß die Bundesregierung sich ein Beispiel an der Schweiz nehmen müßte, wo die Flüchtlinge ungleich strenger gehalten werden. Es ist hier nicht der geeignete Platz, diese Erklärung zu analysieren. Unwillkürlich stellt man sich aber die Frage, wie und was für eine Art Kampf es war, den dieser in der Schweiz lebende deutsche Intellektuelle damals gegen das Dritte Reich führte, wenn er, wie er sagte, in seinem Kampf gegen die Diktatur von den schweizerischen polizeilichen Ausländerbestimmungen gehindert wurde.

Wenn man an das im Frühjahr stattgefundene Kesseltreiben gegen die Ostflüchtlinge zurückdenkt, kann man sich von dem Gefühl nicht befreien, daß mit uns Gehirnwäsche getrieben wurde. Immer wieder wurde uns Verzicht, Resignation und Hoffnungslosigkeit eingepaukt. ... Ihr seht die Heimat nicht mehr, laßt euch eingliedern — hörten und lasen wir immer wieder. — Wir resignieren nicht, wir haben auch niemals daran gedacht. Wir sind bereit Kompromisse zu schließen, die wir verantworten können, wenn wir dadurch das Los unserer Landsleute in den Heimatländern erleichtern können. Wir sind aber nicht bereit, die Totengräber der Hoffnungen von Millionen von Osteuropäern zu sein ...

... Wer vom Schachspiel etwas versteht weiß, daß ein Bauer eine Partie entscheiden kann und solche Bauern in unserer Heimat und hier wollen wir bleiben. Denn wir haben eine teure, eine Meisterpartie zu spielen und zu gewinnen. Das Spiel um die Heimat.

Dr. G. TASE

„Große Laster und große Tugenden sind Ausnahmen. Die Masse der Menschen ist schwach, und weil sie schwach ist, veränderlich; sie sucht ihr Glück wo sie kann, bemüht sich um ihr Wohl, ohne anderen schaden zu wollen, und verdient mehr Mitleid als Haß." (Napoleon, St. Helena.)

Die vorliegende Nummer von „Stindardul" sollte eigentlich im Dezember 1963 erscheinen. Uber die Ursachen der verspäteten Herausgabe werden wir noch sprechen. Für unsere Abonnenten aber zählt diese Nummer noch zu Jahrgang 1963.

ACHTUNG!
Wir haben ein neues Bankkonto:
Bankgeschäft OTTO DIERKS & CO.
8 München 2
Konto-Nr. 59555 PSchA München
für „Stindardul", Konto-Nr. 2277

Herausgeber u. für den Inhalt verantwortlich:
Dr. I. V. Emilian, Eichenau/Obb.
Druck: Dr. P. Belej, München 13

Die Freiheit ist unteilbar!

Anläßlich ihrer Jahresversammlung am 21. Dezember 1963, gab der Verband der Freien Presse folgende Erklärung heraus, die von allen vertretenen nationalen Gruppe gebilligt wurde:

Die Dachorganisation der Exilpresse in der Bundesrepublik Deutschland sieht es als Sprecher von mehr als 300 Millionen versklavter, zum Schweigen verurteilter Menschen, als ihre Pflicht an, am Ende des ereignisreichen Jahres 1963 die Öffentlichkeit und die Politiker in der Freien Welt vor Illusionen und gefährlichen Konzessionen gegenüber dem expansiven und aggressiven Kommunismus zu warnen.

Die marxistisch-leninistische Utopie ist bei der praktischen Anwendung vollständig gescheitert; die sozialistische Planwirtschaft ist bankrott. Trotzdem ist ein unaufhörlicher machtpolitischer Vormarsch des östlichen Imperialismus festzustellen. Warum? Weil die kommunistischen Mächte eine zielstrebige Politik verfolgen.

Der freie Westen ist in jeder Hinsicht dem Ostblock überlegen, nicht zuletzt aus dem Grunde, weil die Völker hinter dem eisernen Vorhang seine besten Bundesgenossen sind. Wenn aber das Lager der freiheitlichen Demokratie dessenungeachtet unausbleiblich dem Untergang entgegengeht, so liegt es ausschließlich daran, daß seine Politik kein Ziel hat. Die kommunistischen Machthaber machen kein Hehl daraus, daß sie bis zum Ende des 20. Jahrhunderts die Weltherrschaft zu erringen entschlossen sind. Die Sowjetführer deklarieren tagtäglich, daß sie den „Kapitalismus" ohne Kriege restlos beseitigen werden.

Die westlichen Politiker können sich aber noch immer nicht dazu aufraffen, die weltkommunistische Herausforderung anzunehmen und sich dasselbe Ziel wie der östliche Gegner zu setzen: Ausschaltung der kommunistischen Diktatur ohne Kriege. Die verantwortlichen Politiker der freien Welt verschließen ihre Augen vor der elementaren Tatsache, daß die westlichen Völker sich seit Jahren **mitten im Kriege** befinden. Dieser Krieg ist zwar nicht „heiß", sondern ein Kalter Krieg, der aber von den östlichen Imperialisten in einer totalen Weise geführt wird. Dieser revolutionäre Krieg kann nur mit der vollständigen Niederlage eines der beiden Weltsysteme enden. Obwohl die westlichen Demokratien in einen Krieg verwickelt sind, der ihnen vom Osten aufgezwungen ist, zögern ihre Staatsmänner, sich das Ziel zu setzen, das eine kriegführende Partei verfolgen **muß:** Überwindung des Gegners.

> „Wichtig ist für die kriegführende Partei, die **Initiative** alsbald wiederzugewinnen; gelingt ihr das nicht, so wird dabei eine Niederlage herauskommen." Mao Tse-tung

Falls der Westen es nicht fertigbringt, so bald wie möglich die Initiative in der Weltpolitik zu ergreifen, die der Osten seit Jahren an sich gerissen hat, ist das Schicksal der freien Völker besiegelt.

Entweder wird der Westen, da dank dem atomaren Pakt ein heißer Krieg undenkbar ist, den sogenannten Kalten Krieg gewinnen, oder untergehen. Eine dritte Möglichkeit besteht nicht.

Nach dem tragischen Tode Kennedys bestätigte der neue amerikanische Präsident, daß die Kontinuität der westlichen Politik bewahrt werden würde. Ganz nüchtern betrachtet, besagt diese Erklärung, daß eine **Kontinuität der Irrtümer und Fehler** gewährleistet ist.

Für den Westen ist nämlich die Entspannung **Selbstzweck,** für den Osten nur **Mittel zum Zweck.**

Für den Westen ist die friedliche Koexistenz ein **statischer Zustand** — eine **dauernde** Koexistenz zwischen zwei konträren Systemen.

Für den Osten dagegen ist in einer logischen, der weltrevolutionären Zielsetzung entsprechenden Umkehrung des Clausewitzschen Prinzips die friedliche Koexistenz eine **Fortsetzung des Krieges** mit anderen Mitteln.

Die friedliche Koexistenz ist nach der sowjetischen Sprachregelung „die zeitgemäße Form des internationalen Klassenkampfes". Das Ziel dieses Kampfes ist im neuen Programm der PKdSU zeitlich fixiert: Bis Ende des 20. Jahrhunderts soll in **jedem** Land der Welt die kommunistische Herrschaft errichtet werden!

Niemand bestreitet, daß im Ostblock in den letzten Jahren eine Lockerung der Diktatur und eine gewisse Aufweichung festzustellen ist.

Fatalerweise ist aber der Prozeß der Aufweichung im westlichen Lager viel weiter fortgeschritten als im Osten.

Die „Entspannungsstrategie" bahnt eine kampflose Kapitulation der freien Welt an.

Nach dem ersten „Erfolg" dieser politischen Linie, dem Moskauer Teststop-Abkommen, zeigen sich die westlichen „Realpolitiker" bereit, eine Position nach der anderen aufzugeben. Die nächsten Etappen auf dem Wege dieser westlichen Selbstpreisgabe zeichnen sich ab: Nichtangriffspakt zwischen der NATO und dem Warschauer Militärbündnis; Abbau der NATO durch die Schaffung von sogenannten „atomwaffenfreien Zonen" im Baltischen Raum, im Mittelmeer und in Zentraleuropa; allgemeine und totale Abrüstung, die unter allen Umständen **einseitig** sein wird. Das Endergebnis der „Entspannungsstrategie" **muß** die Unterwerfung des Westens sein, ohne daß ein Schuß fällt.

Seit 1956 ist das Hauptziel der sowjetischen Strategie die **Gewinnung des Kalten Krieges.** An **dieser** nichtmilitärischen Kampffront wird nach menschlichem Ermessen die Entscheidung um die Zukunft der Völker fallen.

Der dritte Weltkrieg wird aller Voraussicht nach überhaupt nicht stattfinden.

Da die Sowjets auf ihre Welteroberungspläne nicht verzichten können, ohne daß der Kommunismus seinen Daseinszweck verlieren würde, und da sie nicht in der Lage sind, die freiheitliche Demokratie durch einen Kernwaffenkrieg zu vernichten, bleibt ihnen keine andere Wahl, als die Führung des Kalten Krieges zu **intensivieren,** was sie seit Jahren tun. Gleichzeitig fordert der Kreml den Westen auf, den Kalten Krieg zu beenden. Anstatt nun ihren geistigen und materiellen Einsatz im nichtmilitärischen Zweikampf im wahren Sinne des Wortes zu **verhundertfachen,** um dem gigantischen östlichen Apparat mit adäquaten Mitteln zu begegnen, zeigen die Westmächte Bereitschaft, ihren ohnedies minimalen Einsatz im Kalten Krieg gänzlich einzustellen. Kennedy kündigte bekanntlich in seiner Rede vom 10. Juni 1963 an, daß die USA den Kalten Krieg beenden würden. Eine Erklärung in demselben Sinne gab auch der neue amerikanische Präsident vor der Generalversammlung der UN am 17. Dezember 1963 ab. Es ist ein verhängnisvoller Trugschluß, daß ohne einen Abbau der internationalen Spannung der Weltfriede gefährdet sei. Die Sowjetführung **kann** keinen Atomkrieg beginnen, und wird auch niemals eine „Flucht nach vorn" unternehmen. Die Sowjetführer sind **zukunftsgläubig.** Sie sind überzeugt, daß „höhere gesellschaftlich-ökonomische Gesetze" den Endsieg des Kommunismus zu einer geschichtlichen Notwendigkeit machen. Sie betrachten die westliche Welt als ihr Eigentum, das ihnen früher oder später zufallen wird. Sie wollen auch keine Atomwüste erben, sondern sind entschlossen, die freie Welt unversehrt in die Hände zu bekommen. Die bisherigen Erfolge der Koexistenzpropaganda und die Ergebnisse der „Entspannungsstrategie" lassen sie hoffen, daß sie ihr Ziel erreichen werden: Erringung der Weltherrschaft ohne Kriege.

Der **ökonomische Wettstreit** zwischen Ost und West ist eines der wichtigsten nichtmilitärischen Kampfmittel um die Zukunft der Welt. Wenn der freie Westen überleben will, müßte seine politische Zielsetzung Vorrang vor dem Handel haben. Der Ost-West-Waren-Austausch dürfte nicht nur nicht erweitert werden, sondern die freie Welt müßte ein **totales Handelsembargo** über den ganzen Ostblock verhängen. Eine derartige Selbstschutzmaßnahme würde die sich ständig vertiefende ökonomische Krise im Osten zu einem wirtschaftlichen Zusammenbruch bringen.

Mit den Weizenlieferungen an den Sowjetblock traten die westlichen Staaten nach den Worten von Prof. Röpke, Genf, in der Rolle von Streikbrechern auf, die den Bauern hinter dem eisernen Vorhang, die das kommunistische Regime durch ihren passiven Widerstand aushungerten, in den Rücken fielen. Mit der Erweiterung des Osthandels hilft man keineswegs den armen unterdrückten **Völkern,** sondern man stabilisiert und rettet die kommunistische Diktatur. Der Ost-West-Warenaustausch wird von gewissen westlichen Politikern mit **humanen** Überlegungen begründet. Ist es etwa human, den Henkern der versklavten Menschen zu helfen?

Der Verband der Freien Presse, der befugt ist, im Namen der unterjochten Völker zu sprechen, protestiert in der schärfsten Form gegen diese westliche Unterstützung für die Sklavenhalter in Moskau, Peking, Bukarest, Warschau, Prag, Belgrad, Sofia usw.

Den Befürwortern eines verstärkten Kulturaustausches zwischen Ost und West wäre zu empfehlen, sich Gedanken darüber zu machen, daß ein **jeder** Künstler oder Wissenschaftler aus dem Osten, der eine „Kulturmission" in der freien Welt erfüllt, ein überzeugter Marxist-Leninist ist. Ein Kommunist kann aber niemals ein echter Gelehrter oder Künstler sein.

Die westlichen liberalen Kreise, die im Bunde mit dem kommunistischen Totalitarismus eifrig dabei sind, die Reste des Kolonialismus zu liquidieren, übersehen geflissentlich ,daß sie vor der historischen Aufgabe stehen, erst einmal den aggressiven und unmenschlichen Neokolonialismus kommunistischer Prägung aus der Welt zu schaffen.

Die Freiheit ist unteilbar!

Jeglicher Ausgleich, jegliche Zusammenarbeit mit den Feinden der Freiheit muß dazu führen, daß auch die noch freien Völker früher oder später ihre Freiheit verlieren!

Nur die restlose Überwindung der kommunistischen Tyrannei kann die Freiheit retten.

Der Weltkommunismus kann mit nichtmilitärischen Mitteln beseitigt werden. Diese Aufgabe ist realisierbar.

Die westlichen Völker könnten ihre Freiheit nur dann bewahren, wenn sie sich von Illusionen und Wunschträumen freimachen und sich zum Programm bekennen: Beseitigung des Kommunismus ohne Kriege.

Außer dieser Zielsetzung gibt es nur noch die Kapitulation der freiheitlichen Demokratie im Weltmaßstab.

Gefährliche Interpretation

Das Abkommen über die Rechtslage der Flüchtlinge vom 28. Juli 1951 (BG Bl. 2, S. 559 ff. vom 1. Sept. 1953) sieht im Kapitel 1 (Allg. Bestimmungen) Artikel 1, C, unter anderen folgende Ausschließungsgründe vor:

„Eine Person, auf die die Bestimmungen des Absatzes A zutreffen" — die also eine Anerkennung als ausländischer Flüchtling erworben hatte — „fällt nicht mehr unter dieses Abkommen,

wenn sie sich freiwillig erneut dem Schutz des Landes, dessen Staatsangehörigkeit sie besitzt, unterstellt,

wenn sie nach dem Verlust ihrer Staatsangehörigkeit diese freiwillig wiedererlangt hat,

wenn sie eine Staatsangehörigkeit erworben hat und den Schutz des Landes, dessen Staatsangehörigkeit sie erworben hat, genießt,

wenn sie freiwillig in das Land, das sie aus außerhalb dessen sie sich befindet, zurückgekehrt ist und sich dort niedergelasseen hat."

Am 11. Oktober 1963 fand in München im „Haus der Begegnung" eine Sitzung statt. Das Diskussionsthema behandelte ausschließlich die Probleme der nichtdeutschen Flüchtlinge. Aus Bad Godesberg kam Herr Dr. Kadosa, der Repräsentant des Hohen Kommissars der Vereinten Nationen für Flüchtlinge in der Bundesrepublik Deutschland. Die Bayerische Staatsregierung war durch Herrn Dr. J. Maurer, Referent im Staatsministerium für Arbeit und soziale Fürsorge und einen zuständigen Referenten der Bayerischen Obersten Baubehörde vertreten. Außerdem waren Vertreter vieler nationaler Flüchtlingsverbände, sowie deutscher und internationaler Wohlfahrtsorganisationen anwesend. Die Vertreter der Flüchtlingsverbände brachten die Frage der anerkannten ausländischen Flüchtlinge, die ihren Urlaub in den Heimatländern verbringen, zur Diskussion. Sie wollten von Herrn Kadosa erfahren, wie das Hohe Kommissariat sich zu dieser Frage stelle und ob beabsichtigt werde, gegen diese Entwicklung etwas zu unternehmen. Über die Antwort von Herrn Dr. Kadosa **waren alle Anwesenden entsetzt, denn der Vertreter des Hohen Kommissars der Vereinten Nationen für Flüchtlinge in der Bundesrepublik Deutschland vertrat betont die Auffassung, daß ein anerkannter ausländischer Flüchtling auch dann noch seine Eigenschaft als solcher nicht verliert, wenn er legal und freiwillig sein Verfolgungsland besucht.** Über diese Äußerung und über die Art, wie Herr Dr. Kadosa die ganze Tragik der Flüchtlingsproblematik simplifizierte, waren alle Zuhörer, die durchwegs seit Kriegsende in der Betreuung der ausländischen Flüchtlinge tätig sind, und die mit der Asylverordnung sowie mit allen Gesetzen, die sich mit den Problemen der in der Bundesrepublik Deutschland lebenden Ausländer befassen, gut vertraut sind, tief erschrocken. Da wir der festen Überzeugung sind, daß Herr Dr. Kadosa mit seiner Auffassung sich im Irrtum befand und der Meinung sind, daß wir als heimatlose Ausländer und anerkannte ausländische Flüchtlinge Verpflichtungen gegenüber unserem Gastland und gegenüber unseren Landsleuten hier und drüben haben, werden wir uns der unmotivierten Interpretation von Herrn Dr. Kadosa, nach außen hin nur von humanitären Gesichtspunkten bestimmt, in Wirklichkeit aber gefährlich und diffamierend für alle im Westen anerkannten ausländischen Flüchtlinge — und für das Gastland! — in Wort und Schrift widersetzen.

Wir wollen jetzt auf die katastrophalen juristischen, politischen, psychologischen und moralischen Folgen solcher gefährlichen und willkürlichen Auffassungen nicht eingehen.

Darüber werden wir uns recht bald in dieser Zeitung ausführlicher äußern. Es muß aber gesagt werden, daß kein Asylland einer solchen Auslegung der Konvention zustimmen kann

diese Auslegung im Widerspruch zu der Konvention und zu der bis jetzt vorhandenen Jurisprudenz steht,

durch diese Interpretation die ganze noch vorhandene Kraft und Autorität der Konvention vom 28. Juli verwässert wird,

die Eigenschaft als ausländischer Flüchtling und das ganze Anerkennungsverfahren bedeutungslos wird,

durch eine solche Auslegung **die politische Sicherheit des Asyllandes in höchstem Maße gefährdet wird,**

die nationalen Exilgruppen ignoriert und sogar diffamiert werden — und viele andere Folgen, auf die wir nächstens zurückkommen.

Wir wollen nur hoffen, **daß alle diese „Flüchtlinge", die durch ihre Vergnügungsreisen in den kommunistischen Ländern ihre eigenen Heimatländer ohrfeigen, hier den anerkannten Status der Genfer Konvention aberkannt bekommen.** Es wäre nicht nur gerecht, denn das Genfer Abkommen sieht das vor!, sondern im Interesse und zum Schutze der tatsächlich verfolgten und politisch denkenden anerkannten ausländischen Flüchtlinge und zum Schutze der eigenen staatlichen Sicherheit und Ordnung.

G. T.

DER GROSSE ZIRKUS
(„Diario de Manha", Lissabon)

Ein vielsagendes Flugblatt der belgischen Kommunisten

Kurz vor Weihnachten verteilte die Studentengruppe der kommunistischen Partei Belgiens ein Flugblatt, dessen Inhalt zu dem angeblichen Kurswechsel des Weltkommunismus und anderen Dummheiten, mit welchen eine Anzahl von Politikern des Westens die öffentliche Meinung zu betäuben versuchen, in krassem Widerspruch steht.

Das Flugblatt der belgischen Kommunisten schließt nämlich wie folgt:

»Genosse, wenn du zweifelst und bereit bist, den Deviazionisten von Peking Glauben zu schenken, **sei sicher, Chruschtschow paktiert nicht mit dem Kapitalismus und bleibt ein treuer Marxist-Leninist. Erinnere dich daran, was Manuilsky schon 1931 sagte: „Unsere Zeit wird in 20 oder 30 Jahren kommen. Wir werden dann die spektakelreichste Friedensbewegung starten. Es werden staunenswerte Öffnungen stattfinden und unerwartete Konzessionen gemacht werden. Die stumpfsinnigen und dekadenten kapitalistischen Länder werden einen Genuß daran haben, an ihrer eigenen Zerstörung mitzuarbeiten. Diese Länder werden sich dazu drängen, mit uns Freundschaft zu schließen: und wenn ihr Wehrwille am Boden sein wird, werden wir sie mit unserer geballten Faust zerquetschen."«**

Dimitri Zacharovitsch Manuilsky, geboren 1883 in Sviatresk, Wolhynien, und gestorben 1959 in Moskau, namhafter bolschewistischer Historiker, war Volkskommissar für Landwirtschaft und dann Außenminister der Ukraine.

Der Deutsche Bundestag in der neuen Enzyklopädie der Rumänischen Volksrepublik

Im vergangenen Jahr erschien in Bukarest der erste Band einer neuen rumänischen Enzyklopädie. Da es leider unmöglich ist, alle Lügen, Grobheiten, Verfälschungen und Ungereimtheiten wiederzugeben, die dieser erste Band beinhaltet, so wollen wir wenigstens einer „Perle" der neuen Enzyklopädie einige Zeilen einräumen.

Nachdem sich die Kontaktler, Kulturaustauschler und Geschäftemacher in der letzten Zeit die größte Mühe geben, möglichst viele sog. Wissenschaftler, Studenten und Volkskunstspezialisten aus den Ostblockländern in die Bundesrepublik Deutschland zu bringen, dürfte es nicht ohne Interesse sein, was die rumänischen Kommunisten über den Deutschen Bundestag denken **und schreiben.**

Wir übersetzen wortwörtlich, was auf Seite 450, Spalte 3, zu lesen ist:

»Bundestag, das Parlament der Deutschen Bundesrepublik, auf 4 Jahre gewählt. Beherrschungsorgan der monopolistischen Spitzen. Der Bundestag setzt sich, entsprechend den Interessen dieser Spitzen, zusammen. Er zählt nämlich folgende Abgeordnete: 161 Direktoren, Mitglieder der Verwaltungsausschüsse und hohe Beamte der Konzerne, 53 Großgrundbesitzer und Großbauern, 128 Staatsbeamte, 92 Aktivisten der bürgerlichen Parteien, 41 Ärzte, Rechtsanwälte und Architekten, 19 Besitzer von Werkstätten und 5 hohe Funktionäre der Gewerkschaften. Obwohl die Bevölkerung Westdeutschlands aus 51% Arbeitern besteht, sind diese Arbeiter im Bundestag nicht vertreten.«

Das ist die kommunistische „Wissenschaft"! Ihre Vertreter bewegen sich heute frei in der ganzen Bundesrepublik, halten Vorträge und werden gefeiert.

Diejenigen aber, die solche „Wissenschaftler" bekämpfen, laufen Gefahr, mundtod gemacht zu werden.

> **„Es gibt weniger Verräter, als Sie glauben", äußerte er einem Freunde gegenüber, „hingegen eine große Menge schwacher Menschen, die sich von den Umständen besiegen lassen, welche hundertmal stärker sind als sie selbst."** (Napoleon)